

Čudoviti prizori iz Jezusovega življenja Vnebohod

13. zvezek

Prevod Mila Mrežar

Kazalo vsebine:

1. Jutro v Betaniji
2. Vrnitev v hišo staršev
3. V novi domovini
4. Je bilo Jezusovo vidno slovo potrebno
5. Jezusovo pojasnilo o njegovi dediščini
6. O molčanju
7. Ušrus v templju in na Golgoti
8. Pri slavnostni pojedini iz nebes
9. Jezusv vnebohod
10. Odmevi

1. Jutro v Betaniji

1 Jutranja ura ima v ustih zlato. (Rana ura, zlata ura) Po teh besedah so se ravnali tudi v Betaniji. Komaj je sonce, ta za vse skrbeča mati-dneva izlila popolno luč nad Betanijo, že se je zganilo mnogo rok v tem velikem obratu. Gostje pa so dobili navodilo, da šele po zvonjenju pridejo v dnevno sobo, ker je Lazar naredil pred tem krožno pot skozi vse hleve, skladišča in temice, ne zato, da bi kontroliral, ne, pač pa, da bi se pripravil za prihajajoči dan. (op. Če bi se vsak na podoben način že zgodaj zjutraj spomnil na svoje dolžnosti, bi življenje okrog nas moralo postati kmalu bolj harmonično)

2 Theophil je bil že davno buden. Kleče je iskreno molil pred svojo posteljo: »O bog in Gospod! Ti večna in usmiljena ljubezen! S tem dnevom se prične zame novo življenje, življenje ljubezni v Tvoji službi! Ti vidiš moje srce in veš, kako je prazno na dobrotah, ki si mi jih Ti že s prvim dihom položil v moje srce. Ničesar Ti ne morem prinesiti v zahvalo za milost, ki sem jo po Tvojih izvoljenih sprejel, toda, čeprav sem reven, sem vendar poln dobre volje, da se naredim vrednega Tvoje milosti! Zato okrepi mojo voljo in mi daj moč, da jo izpolnim!«

3 Z zvonjenjem je bil prekinjen v svoji molitvi. Med vstajanjem je še rekel: »O Bog, več, kot mi bo mogoče vendar ne boš zahteval!« (Op. - Ta strah se mu je obudil zaradi bridkih izkušenj s tempeljskimi duhovniki, ki so pogosto zahtevali več, kot je bilo mogoče odkritosrčnemu človeku!)

4 Nato se je podal proti dnevnemu prostoru, kjer sta se Johannes in Ursus že živahno pogovarjala.

5 Prijazno je prišel Johannes Theophilu naproti in rekel: »Moj brat, bodi vesel! Večna ljubezen je poskrbela in ti pri nas že zagotovila delo!«

6 »Hvala ti, dragi brat!« je odvrnil Theophil resno. »Tvoje besede mi dajejo moč in življenje. Ker občutim vašo ljubezen! Kolikor bolj pa spoznavam ljubezni polno skrb zame, toliko bolj nevreden se zdim sam sebi!« Johannes ga je sočutno pogledal in ga takoj opomnil: »O, ne dopusti, da bi bil pod vplivom svojih misli, ki ne izhajajo iz ljubezni! Nihče tukaj ne bo zahteval več, kot pa zmoremo dati!«

7 Nato je Ursus rekel Theophilu: »Moj dragi prijatelj in brat v Gospodu! To je vendar najlepša in najčudovitejša spodbuditev, če ti čista ljubezen pride nasproti in te povabi, da se veseliš in zopet veseliš! Če nebi vedel, da je v pravem veselju duh vsega življenja največkrat spodbujen, bi molčal in te pozdravil samo s stiskom roke! Toda že veselje, da sem te spoznal kot brata, ki je v svoji duhovni temi zgrabil usmiljeno in rešilno Jezusovo roko, je sprožilo v meni občutek sreče! Jaz sedaj vem, da si sprejet od Jezusa, kot sem bil tudi jaz od Njega sprejet!«

8 Tudi drugi gostje so prišli in se veselo pozdravili. Ko pa je vstopila v sobo mati Marija z Ruth, so se vsem zasvetile oči. Marija je rekla: »Bodite vsi prisrčno pozdravljeni! Moje srce se počuti tako osrečeno, kajti kamorkoli pogleda moje oko, vidim delovati ljubezen! Kamorkoli prisluhne moje uho, slišim zvok iz večne domovine, ki nas vse iskreno in trdno povezuje in dela zaupljive z gibanjem duše, ki bo rojena iz ljubezni!«

9 Ko je morala Ruth nad vsem tem veseljem jokati, je objela to mlado dekle in rekla polna sočutja: »Na tebi bo potrebno veliko popraviti, kajti tvoje življenje ne more izkazati veliko sončnih dni.«

10 Zadnji je prišel Lazar z Demetrijem. Po kratkih prisrčnih pozdravnih besedah so molče použili zajtrk, ki je vseboval mleko, kruh in med.

11 O besedah blagoslova, ki jih je izrekel Lazar: »Gospod jesus, ki si prisoten v Duhu Svoje ljubezni, blagoslovi nas in ta naš zajtrk in pusti, da bo v nas dozorela moč in trdna volja!« so mislili vsi, v glavnem pa Ursus in Demetrij še dolgo o tem. Ursus je bil osrečen nad vsem tem osvetljenem notranjem življenju v Betaniji, Theophil pa je postal notranje boječ (neodločen), če se bo takšno veselje nad življenjem lahko tudi pri njem nekoč razodelo?

12 »Sedaj pa se bomo zahvalili!« je rekel Lazar, »kajti česar je polno srce, gre pri ustih ven! (Mat.12,34.) Johannes se je dvignil in rekel: »Moji bratje in tudi ve sestre! Večna ljubezen nas je ponovno blagoslovila in nam je dala, kar nam je potrebno za krepitev naših teles. Toda zahvaliti se Ti hočemo ne samo zato, temveč:

Zahvaljujemo se Ti, Ti zvesti Oče, ki skrbiš za nas, da smemo znova služiti Tebi in

uporabljati nad vse bogate darove Tvoje Očetovske ljubezni! Daj nam pravo luč, da bomo izpolnili vse na nas čakajoče naloge s Tvojo ljubeznijo! Tvoj sveti mir v nas naj bo vsa sila in moč! Amen!«

13 »Amen!« so rekli vsi, nato pa je Lazar vstal in rekel: »Moji dragi! Ljubezen se je v veselje nas vseh razodela! Zdaj pa se hočemo tudi mi izkazati, da si želimo razveseliti to ljubezen, to čudovito in večno, z našimi dejanji! In tako sem mislil: Ti Ursus, bi lahko z nekaterimi svojimi ljudmi jahal v Jeruzalem, da bi Ruth odpeljal nazaj k materi, ki čakajoč hrepeni po njej, kajti ne gre, da bi jo še dlje pustili čakati v negotovosti. Ti Theophil in Johannes pa ostanita danes skupaj, da se bodo tla tvoje duše (srca) očistila od nekaterih korenin in vlaken tvojih navajenih dožemanj. Midva z Demetrijem pa si bova ogledala deželo iz Oljčnega hriba in se pri tem še poblížje spoznala.«

14 Ursus je Lazarju hvaležno podal roko in rekel vesel: »če bi še dvomilo prisotnosti Jezusa tukaj, bi mi to tvoje naročilo, brat Lazar, moralo odvzeti vsaki dvom: Glej, v mojem srcu se je že oblikovala ta želja, da bi Theophilovi sestri pomagal na povratku njene poti in neki tihi glas pa mi je nato prišepetal: "Veruj, da sem tukaj in da bom ukrenil prav!" Zdaj pa imam nad tem še posebno veselje, da bom odšel v Jeruzalem, kajti sedaj sem prepričan: Večna ljubezen potrebuje pomočnika, potrebuje zvesto vdanega služabnika in jaz bom smel za to ljubezen tudi nekaj storiti!«

15 »Čisto prav, moj Ursus,« je odvrnil Lazar. »Res je dobro, če iz roke večne ljubezni že sprejmeš neko naročilo in ga tudi v redu izpelješ! Toda še bolje je to, kar si storil, ne da bi se tega zavedal, ko sem jaz sam v sebi iskal neko potrdilo, ki bi koristilo bližnjemu! Glej, ves naš odnos do Boga je, če vzamemo zemeljsko, kot oče in sin! Ljubezen našega velikega Očeta je enaka do vseh Njegovih otrok! Toda ni enaka ljubezen Njegovih otrok do njihovega Očeta. V vseh res živi misel: Mi smo zadolženi, da smo hvaležni našemu očetu! Toda pristna otroška ljubezen zavestno išče po vedno novih sredstvih in poteh se temu Očetu izkazati s svobodnimi in hvaležnimi dejanji ljubezni!«

16 Po razmisleku je Ursus odgovoril: »Da, veliko luč resnice so tvoje besede prižgale v meni! In zato se hočem še bolj zavestno potruditi, da bom prinesel Očetu svojo zahvalo in svojo otroško ljubezen v prostih dejanjih in ljubezni do bližnjega!« Nato pa je, obrnivši se k Demetriju rekel: »Sedaj, ljubi gospod in brat, dopusti, da izdam svoja povelja za odhod v Jeruzalem, katera boš gotovo potrdil!« In v naglici je zapustil sobo.

17 »Brat Teophil, zdaj pa si ti na vrsti, da dokažeš, kaj zmore ljubezen!! Je prijazno rekel Lazar. »Zato poskusi svoji ljubi sestri olajšati slovo od tu, kajti njeno srce pripada tebi! Poplačaj jo za žrtev, ki ti jo je včeraj izkazala s svojo ljubeznijo!« In

obrnivši se k drugim : »Poslovimo se tudi mi od naše majhne sestrice, ki jo moramo predvsem najprej pripeljati nazaj v hišo staršev. Pozdravi svojo mamo od vseh iz Betanije in ji povej: Oni čakajo na nas!«

18 S prisrčnim stiskom roke in globokim pogledom v njene s solzami napolnjene oči se je Lazar poslovil od dekleta. Tudi drugi so se poslovili od nje. Theophil in Ruth pa sta ostala sama. »Ruben! Zakaj moram proč od tu? – Zakaj ne smem ostati še malo dlje?«, je Ruth žalostno vprašala. »Jaz se doma ne bom mogla nikoli več počutiti vesela! Tako mi je, kot bi bila tukaj najina domovina, tam v Jeruzalemu pa hiša tujcev«

19 »Moja Ruth!« je odgovoril brat nežno. »kako pogosto sva se že ločila in nisva pri tem ničesar občutila! Toda sedaj, ko sva videla veselje tistih, ki so v ljubezni spoznali pravo vrednost skupnega življenja, tu vidiva najino življenje, ki smo ga živeli do sedaj, čisto drugače! Tu vlada rano nasprotno od tistega, kar vlada pri nas! Ko pa bo duh ljubezni tudi naju tako močno napolnil, potem bo tudi najina očetovska hiša postala mesto takšnega miru. Jaz ostanem tu, da se naučim preizkušati sam sebe in dozorevati za Jezusova dela! Tudi ti smeš pogosto priti in boš mogoče lahko prepričala očeta o tem, kar je zamudil do sedaj! Kajti, čedalje bolj spoznavam, da moje in tvoje življenje ni bilo nobeno življenje in imam gorečo željo naše življenje oblikovati bolj jasno in popolno! Toda glej, zato potrebujem tvojo pomoč! Dokler bom vedel da si stiskana in ti manjka miru, ki dela Betance za tako vesele ljudi, tedaj bom trpel s teboj in borba mi bo otežena. Ko pa bom tako daleč, da bom predrl skozi, potem ljuba Ruth, potem bo moje življenje veljalo predvsem vašemu miru!«

20 V sobo je stopil Ursus in rekel: »Brat v Gospodu! Vse je pripravljeno, da odpeljemo tvojo sestro nazaj v očetovo hišo! Moraš še kaj naročiti v slučaju, da bom srečal tvojega očeta?«

21 »Da, moj ljubi Ursus,« je odgovoril Theophil resno, »povej mu, da mi je usmiljena božja ljubezen odprla oči in me naredila spet za upajočega človeka! Nikoli več ne bom šel nazaj v tempelj! Rajši sem najpreprostejši dnevno plačani služabnik, kot biti slepo orodje v templju, to je moja odločna volja! Lazar mi ni ponudil samo roko, temveč tudi svojo ljubezen in tako smem upati, da bom z božjo pomočjo postal še vesel, dober in koristen človek! In povej mu še, da takšna spreobrnitev tudi za njega še ni prepozna!«

22 »Z veseljem bom izpolnil tvojo željo, ljubi Theophil!« je rekel Ursus, »in bom še svojo dodal! Kajti templarjem marsikaj ne morem pozabiti – in me bo veselilo, če bom lahko deloval v Jezusovem duhu med njimi!«

23 Na dvorišču je že stalo pet jezdecev in en voz za Ruth. Hlapec je s trudom držal za

Ursusa določenega živahnega konja in nekateri prebivalci so se zbrali, da bi vzeli slovo. »Ruben« je tiho vprašala Ruth, »zakaj so tukaj ljudje tako dobri? To se vedno znova sprašujem in ne bom nikoli pozabila!«

24 Za slovo je prišla mati Marija malo Ruth za roko in rekla: »Mirno stopi na voz! Jezusova ljubezen naj te spremlja v naročje tvoje matere! Mi te ne bomo pozabili in hrepenimo po tisti uri, ko bodo tvoji starši po rokah čiste otroške ljubezni pripeljani v Betanijo. Pogosto misli na to, kaj vse sem ti smela včeraj povedati in ne pozabi najlepšega: Da ima Jezus, ki je poln ljubezni in najboljši prijatelj, tudi tebe zelo rad! To vedenje te bo naredilo močno in nepremagljivo! Gospodov blagoslov bodi tvoj delež!« -

25 Tudi drugi so vzeli slovo in na Ursusovo znamenje se je voz odpeljal iz dvorišča.

26 Theophil je dolgo resno gledal za odhajajočimi, tedaj pa je rekel Johannes spodbudno: »Brat, ne sanjati, temveč bodi vedno budnega očesa in čuječe pameti! Saj ti je vendar postalo jasno, da, če hočeš dati svojemu življenju drugačno vsebino, moraš tudi staro odpisati! S slovesom svoje sestre se je odkotalil zadnji kamen tvojega starega nazora! Ne zadržuj ga, temveč glej na prihajajoče in na gospoda! Potem boš igraje premagal še vse ovire, ki so v tebi! Misli tudi na to, da še noben človek, ki hrepeni po popolnosti do te ni prišel brez borbe! Toda sedaj, ko je On premagal vse, kar je bilo človeškega na Njemu, je On Gospod in mi Ga priznavamo kot zmagovalca! Zato se spominjamo pri vsaki borbi s posvetnostjo Njegovih besed: "Ne bojte se! Kajti to novo življenje, ki vam po borbi priteka od Mene, ne skriva nobenih nevarnosti več, temveč je Moč in daje najčistejšo zavest!" Zato pridi, danes te bom vodil kot bodočega prebivalca te Lazarjeve hiše skozi celo posestvo. To je potrebno, da boš vedel, kje si doma. Nevarnosti od templarjev so pogosto zelo zvito postavljene, vendar tu sem si ne drznejo več!«

2. Vrnitev v hišo staršev

1 Začudeno je pogledovala Ruth na nenavadno lepega konja in močnega Rimljana, ki je molče jezdil poleg njenega voza, ko pa so srečali dva moža, oblečena v grška oblačila, ki sta pogledala globoko v notranjost voza, je Ursus vprašal: »Sta ti ta dva moža poznana? Njuna radovednost se mi zdi nenavadna. Verjamem, da sta preoblečena templarja.«

2 »Meni nista znana,« je odgovorila Ruth. »Mi smo bili od očeta tako strogo nadzorovani, da smo komaj kakšnega spoznali.« »Upam, da bo sedaj vse drugače, ljuba sestra,« jo je tolažil Ursus, »kajti tudi za tvojega očeta obstoji Mojster in to je Jezus, prijatelj nas vseh!«

3 Vožnja se je hitro nadaljevala, ko pa so prispeli do Stephanovih vrat, je Ruth zaprosila, če sme izstopiti, ker bi raje pešačila do hiše svojih staršev. Ursus je poslal voz nazaj v Betanijo in jezdil v koraku s svojimi ljudmi za naprej hitečo Ruth. Obhajala so ga različna vprašanja: Je oče še sovražno postavljen do

4 Jezusa? – Kako neki gre bolni materi? – Jima bom lahko povedal kaj dobrega?

5 Pred neko veliko hišo je Ruth obstala in rekla Ursusu: »Tukaj sem doma! Prosim, pridi z menoj k mojemu očetu, ker imam občutek, da nas potrebuje!«

6 Ruth je zgrabila za trkalo in po kratkem času jo z glasnim veseljem pozdravi dekla. Ursus je med tem predal svojega konja svojemu podložniku z naročilom, da si poišče stanovanje in ga nato takoj o tem obvesti!

7 Dekla je z velikim veseljem pohitela v sobo in rekla: »Ruth je prišla! Ruth je prišla!« Mati se je hotela dvigniti iz svojega ležišča, pa je bila veliko preslabotna za to, tedaj pa je že vstopila Ruth, ki ji je sledil Ursus, v sobo in hotela veselo pozdraviti mater in očeta, ko pa je zagledala oba duhovnika Hosea in Joseba, od strahu ni spravila besede iz sebe.

8 Tedaj ji je rekel Ursus: »Kar mirno pozdravi svoje starše in se nič ne boj, kajti Jezus me je postavil tebi za varstvo!« Prisotne pa je pozdravil samo s priklonom glave. Tedaj je Ruth odhitela k materi in jo viharno pozdravila.

9 Hosea pa je zaničljivo pogledal Ursusa in rekel: »Kaj se to pravi: Jezus me je postavil za varuha? – Če mogoče tega še ne veš, ti povem, da si v Judovski hiši, ki o Jezusu noče nič slišati!«

10 »Si ti gospodar in oče Ruth?« je vprašal Ursus osuplo. »Če si, potem hočem končati svojo misijo! Če pa nisi, potem vendar tukaj nimaš kaj z menoj govoriti.«

11 Še preden je Hosea lahko odgovoril, je stopil Enos k Ursusu in rekel: »Jaz sem Ruthin oče! o si ti?«

12 »Moje ime je Ursus,« je odgovoril. »Jaz sem sin Rimskega trgovca Demetrija, sedaj gost velikega prijatelja ljudi v Betaniji. Na izrecno željo našega prijatelja Lazarja sem z več vojaki pripeljal nazaj tvojo hčerko, dobro obvarovano in brez nezgod, in upam, da se bom lahko s teboj in tvojo ženo še nekaj pomembnega pogovoril.«

13 »Tu ni ničesar, o čemer bi se bilo potrebno pogovoriti,« je vpadel Hosea mlademu Rimljanu v besedo, »kajti mi smo duhovniki in gospodarji te hiše!«

14 Na to mu je Ursus ostro odgovoril: »S kakšno pravico se tukaj postavljaš za gospodarja te hiše me ne zanima! Toda s kakšno pravico mi hočeš prepovedati govoriti z Ruthinim očetom, pa bi želel vedeti, kajti navajen sem, da so mi stvari jasne.«

15 »S pravico, ki nam jo je dal Jehova!« je odgovoril izzivalno Hosea, »ker smo mi njegovi služabniki in duhovniki.«

16 »Ursus mu je hladno odgovoril: »Z Jehovo in njegovimi služabniki nimam nič opraviti, torej tudi z vami ne! Ker pa sem gost v tej hiši, ne želim biti vzrok za nemir! Zato bom odšel in prišel zopet kasneje.«

17 Tedaj pa je Ruth zaklicala proseče: »O Ursus, ostani zaradi mene in mojih staršev! Ta dva duhovnika se res izdajata za naše prijatelje, toda v resnici sta naša sovražnika.«

18 »Molči!« je zaklical Hosea razdraženo, »dokler ne boš vprašana, »in se zanimaj za svojo mater, ki si jo včeraj brez posebnega vzroka zapustila, ti nezvesta!«

19 Boleče prizadeta je hotela Ruth nekaj odgovoriti, tedaj pa jo je Ursus potegnil nazaj in ji rekel tolažeče: »Ne vznemirjaj se glede teh dveh mož. Zaupaj Jezusu in meni.« Obrnjen k Hoseu pa je rekel ponosno: »Je to način božjega služabnika, kot gosta v hiši nekega duhovnika in kolega tako brutalno izvajati pravico gospodarja? Vedno sem mislil, da so duhovniki tudi vzgojeni.«

20 Vedno bolj razdražen je Hosea glasno zaklical: »Kaj pa te briga moj način, ko si vendar tujec pri nas in se hočeš celo še na osovraženega Nazarenca sklicevati!«

21 »Stoj! V tem tonu nobene besede več!« je rekel Ursus strogo. »Kajti Jezus je moj najboljši prijatelj in uživa mojo največjo pozornost! Če boš še enkrat tako žaljivo govoril o Njem, bom to smatral za žalitev in te bom s pravico moje pristojnosti pozval na odgovornost! Upam, da v moje besede ne boš dvomil, kajti jaz sem Rimljan!«

22 Tedaj pa je stopil naprej Joab in rekel pomirjevalno: »Gospod, prosim te za odpuščanje mojemu bratu Hoseu. On je razdražen in ni pomislil, kaj govori!«

23 Ursus mu je na kratko odgovoril: »Razdraženost ni nobeno opravičilo! Pravi mož mora vedeti, kje so njegove meje in za svoje ravnanje nosi popolno odgovornost. Pravica, ki mi kot Rimljanu zaradi moje službe pripada, ne izključuje dolžnosti, ki so povezane z uradom!«

24 Stari Enos je postal bled, ko je Rimljan s svojim krepkim načinom pripeljal starega duhovnika do molčanja, toda potem se je zbral v srcu in podal Ursusu roko in rekel: »Zdi se mi, da bi se ti moral zahvaliti za trudi, ki si ga imel z mojo hčerko Ruth, toda vem tudi, da Rimljani ne daste veliko na zahvalne besede.«

25 »O tem ni potrebno izgubljati besed,« je odgovoril Ursus resno, »bilo mi je v veselje pripeljati tvojo hčerko nazaj v hišo staršev, istočasno pa si želim opraviti svojo misijo, ki se nanaša na to, da ti povem, da bo tvoj sin Theophil ostal v Betaniji in, da se ne more nikoli več vrniti v tempelj! Rajši bo živel zadovoljno in svobodno, kot najmanjši dnevni plačanec, kot pa brezvoljni templjar in hinavec. En sam dan v

Betaniji mu je zadostoval, da mu je pokazal vse zmote njegovega preteklega življenja in zdaj si hoče priboriti novo naravnanje do življenja, katero ima za cilj notranji mir in srečno bivanje.«

26 Enos je vprašal osuplo: »Ti govoriš vendar o Rubenu, mojem sinu in ga imenuješ Theophil? Povej mu, da je moj očetovski blagoslov z njim! – Kajti včeraj je tudi meni postalo jasno, da najino dosedanje življenje, čeprav večinoma preživeto v templju, nobenemu izmed nas ni prineslo pravega zadovoljstva! Ravno te sem svojim prijateljema malo pred tem poskušal razložiti, toda govoril sem gluhim ušesom in trdim srcema. Glej, mi smo stari ljudje in nismo mogli slediti potegom novega časa, ki je preko Jezusa iz Nazareta postal čisto drugačen! On je zdaj mrtev in mogoče bo tudi to, kar je On hotel, kmalu postalo preteklost, toda en trn pa bo le ostal, kajti , kar je bilo zagrešenega, se ne more več popraviti!«

27 »Nikakor ne,« je odvrnil Ursus živahno, »to so samo vaše napačne predstave, ki so, kot vžgane v vaši duši! Nič ni izgubljeno in vsak trn se lahko odstrani, kajti Jezus vendar ni mrtev, temveč živi in deluje bolj živo, kot kdajkoli! Jaz sam sem ga spoznal, kot Vstalega in sem smel pogledati v Njegovo od velike ljubezni napolnjeno srce za vse ljudi! Če temu nebi bilo tako, iz kakšnega razloga pa bi imel potem jaz zanimanje za Njega? Nikoli pred tem Jezusa nisem videl, temveč sem samo slišal o Njem! In, ko sem z velikim upanjem prišel v Cezarejo, da bi Ga končno spoznal, se izvedel o Njegovi tragični smrti! Razočaran, notranje raztrgan, da, na smrt sem bil žalosten. Tedaj pa je On sam prišel k nam in me osvobodil in razveselil! Veliko bolnikov je ozdravil, ki so bivali v Markusovem zdravilišču! Toda vi templarji bi vse to najraje prikazali kot goljufijo! Toda ta dejstva govorijo močneje kot vaše pridige.«

28 Hosea je vstal in razdraženo rekel: »Brat Joab, pojdiva! Midva te hudobije ne moreva še dalje poslušati, ko se tempelj in njegove služabnike postavlja za goljufe! Tebi Enos pa rečeva: Če boš tudi ti postal izdajalec, te bo doletela vsa jeza Jehove!«

29 »Nikakor ne,« je mirno in trdno odgovoril Ursus. »Čudovita in velika božja ljubezen mu bo šele razodeta, če bo našel pogum, da vam obrne hrbet! Pojdita v Betanijo in vprašajta tiste srečneže! Pojdita v Betanijo in si pustita pripovedovati o veliki sreči, ki je nastala tam, ko je osrečujoča Jezusova ljubezen, ki tam resnično biva med njimi, vso žalost spremenila v veselje! Imenujta mi samo eno podobno dejanje templja in takoj bom umolknil! Toda, dokler vi tega ne poznate, bom jaz oznanjal vsem, kjerkoli bom, da Jezus živi in je postal zmagovalec tudi nad smrtjo!«

30 »Gospod,« je sedaj rekel Joab popuščajoč. »Mi tebi, kot Rimljanu ne moremo ukazati, da molčiš! Toda zgodovina Izraelcev nam dokazuje tisoč slučajev ko so bili možje dejavni po navdihu Boga in so svojo zvestobo Jehovi dokazovali s čudeži!

Naša sveta pisma so polna dokazov takšnih božjih poslancev in zato mislim, da bi bilo le napačno, če templja, kot posvečene Jehovine hiše nebi več spoštovali!«

31 »To opravičilo ti ne bo uspelo,« je rekel Ursus, »kajti, vse može, na katere misliš, je tempelj vselej zasledoval! In ravno oni so vam napovedali prihajajočega mesijo! Kako pa je potem prišlo do tega, da vi omenjenega Mesija niste hoteli spoznati. On je tudi vas iskal in hotel tudi vam prinesiti ljubezen! Kako slepi in zakrknjeni ste vendar bili! Glejte, tam leži bolna gospodinja in mati, vi, kot duhovniki in zdravniki pa ste nemočni in ne morete olajšati njenih bolečin! Toda Jezus, ta živi, moj Zveličar, govori v meni:«Pomagaj ji z Mojo pomočjo! In tako vam hočem dokazati z Njegovo vsemogočno, povsod pomagajočo ljubezen!« - Z nekaj koraki je bil Ursus pri postelji in ko je nežno položil roko na glavo matere, se je Ruth zgrudila na kolena. Po kratki in globoki notranji molitvi je Ursus rekel z močnim glasom: »Dvigni se iz svoje postelje! Kajti Jezus ti je odvzel tvoje bolečine in slabosti! Toda veruj! Veruj v Njega in ne dvomi! On hoče postati tudi tvoj Zveličar in Odrešenik!«

32 i so izginile. Postavila se je pred duhovnika Hosea in rekla: »Že si se hotel norčevati, zahvali se Bogu, da tega nisi storil. Sedaj pa nas pusti pri miru, kajti tvoje moči je tukaj konec! Ti pa, Enos, oče najinih dveh otrok, opomni se in spoznaj čisto Božjo resnico in ljubezen Boga!«

33 Enos, nadvse osupel nad svojo ženo in njenimi besedami je rekel v dvomu: »Toda Mirjam, pomiri se! Kdo ve, če se tvoja slabost ne bo zopet vrnila in nam prinesla novih skrbi!«

34 »O ne, Enos.« je rekla Mirjam veselo. »V meni je vse kot novo! Neki ognjeni tok je prešnil vse moje telo in sedaj čutim v sebi čudoviti pogum, da pričam za Jezusa in za vse to se moram zahvaliti temu mlademu Rimljanu! Tu ni mogoč noben dvom več: Jezus me je ozdravil, tako kot je že tisočim pomagal! O, kako vesela sem, da zdaj lahko pričam tudi jaz: Jezus, veliki Zveličar je tudi meni pomagal!«

35 Hosea je postal bled pod železno trdim Rimljanovim pogledom, kljub temu pa je rekel: »Enos! Kako nas bo veliki duhovnik preklinjal, ker smo mi v naši dobrodušnosti osvobodili tvojega sina! O mi norci! To je zdaj zahvala! Namesto, da bi tebe pridržali, moramo zdaj gledati, kako ti temu Nazarencu v svoji hiši - v naši prisotnosti - postavljaš prestol! Še danes bo tempeljsko sodišče dobilo poročilo o tvojih odnosih in ti boš moral nositi posledice!«

36 »Bodita brez skrbi.« je odvrnil Enos resno in odločno, »tudi tukaj se bo našel izhod! Dobro je, da sem že vnaprej obveščen in tako ste lahko priče, kako se jaz postavljam pod zaščito tega mladega Rimljana, ki je moji hiši, ne da bi jo poznal, izkazal tako veliko dobroto. K tebi Ursus pa prihajam s prošnjo, da mi ne odrečeš

svojega nasveta in svoje pomoči!«

37 Ganjen je podal Ursus staremu Enosu roko in rekel: »še nikoli mi ni kakšen človek zaman prosil za kar koli, zato tudi tebi obljubljam svoj nasvet in svojo pomoč, pa če bi moral zato zastaviti svoje življenje! Toda en pogoj ti postavljam: Ne zapiraj se še dalje pred Zveličarjevim naukom! Kajti samo z medsebojnim zaupanjem v duhu mojega Zveličarja Jezusa bom lahko držal svojo obljubo.«

38 Dolgo je Enos gledal mladega Rimljana, dolgo notranje omahujoč zaradi tega pogoja, nato pa je spregovoril počasi: »Poskusil bom to! Toda prosim te, imej potrpljenje z menoj, kajti še sem, kot staro grčavo drevo, ki se težko upogne.«

39 »To mi zadostuje!« je rekel Ursus. »Nič ne dvomim v to, da boš tudi ti doživel čudovito milost, da boš spoznal Jezusa kot Rešitelja in Zveličarja za svojo zablodelo dušo! Da pa se bova lahko pogovorila o tvoji bodoči poti, je potrebno, da odsloviš ta dva duhovnika ali pa dosežeš, da ti ostaneta naklonjena.«

40 »Midva greva,« je rekel Hosea ponosno Enosu, »vendar se varuj, da ne boš zašel v tempeljske roke! Kajti, za izdajalca ni nobene milosti!«

41 Tedaj pa je Ursus strogo odgovoril: »To se ne bo zgodilo, dokler bo ta hiša stala pod Rimsko zaščito. Za vat pa bi bilo to gotovo prednost, ko bi le enkrat hoteli preizkusiti svoje mračne nastavitve do tega, od vas križanega, toda, zdaj vstalega. Resnico o Jezusu je res mogoče nekaj časa prikrivati, toda za trajno nikoli in nikdar! Kako pa hočete pravzaprav vi, kot zagovorniki Božje resnice, pred samim seboj vzdržati pri vseh teh številnih dokazih o tem novem življenju Vstalega? Ali še ni dovolj vseh hudobij in laži? Ali še ni dovolj, da je vse narod preganjan v velike dvome? Samo še kratek čas in potem bo Nazarenčevo poslanstvo dopolnjeno in vi boste doživeli, kako bo resnica o Jezusu, kot vzhajajoče sonce vse laži o Njem osvetlila in razodela!«

42 »Gospod!« je odvrnil Hosea po premisleku. »Ti kot tujec, ki si zaščiten po oblasti cesarja, lahko, kot sodnik zahtevaš: Veruj v to, ali naredi to! Če pa bi bil tako kot mi, Jud, bi ti pa rekel: Ali si pozabil, da smo mi na življenje in smrt zavezani templju? Že v zgodnjem času svojega življenja sem se hranil v templju in do sedaj nisem hotel nič drugega, kot to, kar je zahteval tempelj! Nihče me nebi mogel dokazati, da sem bil enkrat samkrat neposlušen tistim, ki so v templju moji predpostavljeni! Tedaj pa je prišel tisti Nazarenc in prinesel neki čisto novi nauk, oskrunil sabbat in se izdajal za starejšega, kot je bil Abraham! In to naj bi mi, kot zaščitniki Jehovine hiše potrdili? O Gospod, tvoji veri vsa čast, toda našo vero je treba prav tako častiti in spoštovati!«

43 »Sedaj«, je Ursus odvrnil bolj mehko, »so prišle tvoje besede iz srca in so rejene iz odkritosrčnosti, ker se bo dalo na teh tleh dalje pogovarjati. Toda, kar si ti govoril, je

prišlo samo iz tvojega razuma, ki naj bi prikriš vaše sovraštvo. Da ti povem: Vaša vera, da, ta je tudi meni sveta in na vašem Božjem nauku se noben od nas ne bo spotikal! Toda vaše mišljenje, vaš način in oblika, kako ravnate s tistimi, ki kot jaz, verujejo v čudovito Božje sporočilo o novem življenju ljubezni, je najgloblje zaničevano! Kajti ta vaš način ne išče razumevanja, temveč hoče uničenje! Če bi mi na isti način vračali, vam resnično povem, da tempelj ne bi več obstajal! – Ne recite mi: Od kar pomnijo ljudje je tempelj hiša našega Boga! Vsak tujec bo moral potrditi, da je vaš tempelj in vsa njegova oprema samo zlata jama za vaše interese. O Jehovi poznate vi templarji samo še ime, vse drugo pa je človeško delo! Namesto, da bi bili Bogu hvaležni, da je v tem Mesiji Jezusu prišel k vam in se razodel, kot tisti, ki še ljubi svoj narod in vam hoče pokazati najčudovitejše in najsvetejše dobrine, ste svojega Boga v človeku Jezusu pribili na križ! Sedaj po glejte, kako boste opravili z svojo vestjo. Tempeljskemu sodišču pa mirno povejte, kako mi Rimljani in pogani mislimo o vas! Kajti človek, ki naj bi mu jaz verjel in katerega naj bi spoštoval, mora biti odkritosrčen! Vi pa to niste!«

44 V tem trenutku pa je vstopila dekla in pripeljala s seboj nekega Ursusovega vojaka, ki je pozdravil, vendar molčal, ker mu je dal Ursus znamenje. Obema duhovnikoma pa se je zdelo, da je prišel čas, da gresta. Ponosno vzravnana sta odšla brez pozdrava. Tedaj pa je stopila mati k Ursusu in se mu zahvalila za ozdravitev, toda Ursus je rekel: »Samo Gospodu se hočemo skupno zahvaliti in veselo priznati, da je On edini, ki nam lahko pomaga!« Ruth je želela nekaj pripomniti, toda njeno globoko veselje zaradi očetove spremembe (obrnitev od templja) ji je vzelo besedo in istočasno se je jokala zaradi ozdravitve svoje matere. Enos je tudi molčal, ker se je počutil zelo potlačenega. Vojak pa je poročal sedaj svojemu predstojniku o vsem. Mati je naročila prinesti za vse okrepčilo, toda Enos se ni hotel ničesar dotakniti in se opravičil: »Vse to me preveč pritiska k tlom! – Sedaj, na koncu svojih življenjskih dni moram priznati, da je bilo vse moje resno prizadevanje zaman! Saj moram sam sebe zaničevati, da sem vse dolgo življenje zagovarjal nekaj, kar mi sedaj prinaša toliko skrbi! Seveda obstajajo možnosti, da se osvobodim templja, toda tempelj vidi moj odstop kot izdajstvo na Božji stvari in me ima pravico kaznovati, kot je s trpljenjem kaznoval mojega sina!«

45 »Ljubi stari Enos!« mu je rekel Ursus pomirjujoče. »Ne delaj si skrbi zaradi tega, temveč, da boš prišel v srcu na čisto s tistim, ki ti je edini lahko pomaga, z Jezusom, tem živim in resničnim! – Vse svoje življenje in bivanje moraš položiti v Njegove roke, potem se bo vse ostalo uredilo, kot samo po sebi! Kar tebi sedaj izgleda še tako mračno in žalostno, se bo razjasnilo. Kajti povem ti, če ne bi Jezus, ta veliki prijatelj

ljudi že iztegnil roke po tebi, bi tvoja žena še vedno ležala v bolečinah na svojem ležišču! Tvojemu sinu nadaljnja življenjska pot še nebi bila poravnana in tvoji hčerki še nebi prišlo tako prav v zavest, katero življenje je boljše, tukaj pri vas ali v Betaniji! Zato se ojunači in potegni črto čez svoje dosedanje življenje! Pred teboj leži novo čudovito življenje, toda samo z Jezusom!««Ti ljubi mladi prijatelj,« je rekel Enos ganjeno, »tvoja ljubezen za Jezusa ti je dopustila, da si našel tople besede zame, toda na žalost ti ne morem tako hitro slediti, ker v meni izgleda še pusto in puščobno! Pomisli, pred kratkim sem bil še Njegov goreči nasprotnik, ki se je s postopki pustil narediti krivega, kar jaz sam sebi ne morem odpustiti! Kaj mi koristi čudovito sporočilo, če ne more prodreti vame? Kaj mi koristi novo življenje, če staro še vedno ostaja trdno?« -

46 »Nauči se najprej spoznati in razumeti Jezusa in Njegov veliki nauk ljubezni!« mu je odvrnil Ursus tolažeče, »Potem boš zvedel, kaj vse je mogoče Njegovi zdravilni ljubezni! In če bi se breme tvoje krivde dvignilo v neizmerno, je Njegova milost in usmiljenje še vedno večje. Sedaj je predvsem potrebno premisliti, kaj naj bi storili in pričeli? Kajti tempelj bo svoje ukrepe res kmalu pripravil! Če vam smem dati nasvet, je to samo ta, da greste z menoj v Betanijo! Kajti tam je domovina vseh tistih, ki se morajo bati templja!«

47 »Da bi šel zraven v Betanijo, zato se ne morem odločiti,« je rekel Enos, »sicer sem tam pogosto vstopal in izstopal, toda na žalost ne kot prijatelj, temveč kot sovražnik in nasprotnik.«

48 »Dragi Enos«, ga je zopet pomiril Ursus, »kar je preteklega, moraš pustiti preteklosti! Neki novi, neki drugi Enos bo vendar prišel v Betanijo, da bi si tam poiskal pomoč in zaščito in neko novo delovno polje! Tako, kot sem jaz doživel Betanijo v enem dnevu, sem prepričan, da govorim čisto v Lazarjevem mišljenju: Pridi zraven! Za zaščito tvoje hiše bom pustil dva vojaka, ki ju bo morala tvoja dekla oskrbovati, dokler ne boš iz Betanije uredil svojih zadev s templjem. Kar imaš dragocenega in vrednega v hiši, lahko mirno vzameš s seboj, vse drugo pa boš uredil z Lazarjem.«

49 Tedaj pa je Ruth pohitela k očetu in ga goreče prosila: »Ljubi oče, ne reci ne! Kar nam bo tam nudeno, prihaja, kot iz nebes. To sem včeraj in danes zjutraj tam živo doživela! Še nikoli nisem bila tako srečna, kot v Betaniji! Še nikjer nisem spoznala tako dobrih ljudi, kot tam! In še nikoli nisem slišala o takšni nebeški harmoniji, kot je med prebivalci Betanije! Naredi vsaj en poizkus! Saj vendar lahko prideš vsak čas nazaj, če ti tam ne bo odgovarjalo.«

50 »Otrok,« je odgovoril oče resno, »v Jeruzalemu sem postal star in se težko ločim od tega, kar mi je v vseh teh letih priraslo na srce! Bilo bi tudi napačno, če bi hotel

sprejeti ljubezen in prijateljstvo od tistih, ki sem jih do sedaj poskušal samo pogubiti.«

51 »Oče, ljubi oče!« je prosila Ruth, »loči se rajši od tistega, kar je tvoje srce naredilo tako trdo in neprijazno! In misli na to, da je Jezusova ljubezen odpustila tudi tebi z izrekom ob Njegovi smrti: "Oče, odpusti jim! Kajti oni ne vedo, kaj delajo!" Oče, sprejmi ponujeno roko, ki ti hoče pomagati in misli tudi na Rubena, kako se je on že prebil skozi bridko trpljenje do pravega, resničnega miru! Oče, ljubila te bom s vsem žarom svoje duše! Zveličarja bom prosila tako dolgo, da ti bo pomagal, dokler ne bom vedela, da si zdaj tudi ti srečen! Misli na mater, ki misli tudi tako, kot jaz in na Jezusovo zdravilno ljubezen, ki ji je že pomagala in jo spoznala! V Betaniji prosijo v srčni molitvi k predobrotljivemu tudi za tebe in njihova zadnja beseda meni je bila: Pripelji svoje starše tako hitro, kot je le mogoče k nam, mi vas pričakujemo!«

52 »Enos je molčal! – Toda njegova notranjost je bila ena sama velika borba, končno pa je rekel odločno: »Naj se zgodi! Vašim prošnjam se ne morem še dalje upirati!«

53 Tedaj pa je Miriam pokleknila in začela glasno moliti: »O Ti dobrotljivi Bog in Oče v nebesih! Kako pozno sem spoznala Tvojo dobroto in usmiljenje! Kako čudovite so vse tvoje poti in vodenje! Bili smo slepi, toda sedaj vidimo! Bili smo gluhi in smemo sedaj slišati! Veliko žalost si odvrnil od nas in hvaležno sedaj kličem k tebi: Vodil Si nas iz zmote in nam pokazal vrata Svojega nebeškega sveta! Odititi hočemo in iti k Tebi v hvaležnosti in izpolnitvi dolžnosti! Mi smo sedaj Tvoji! Stori iz nas, kar je tvoja ljubezen predvidela in sprejmi zahvalo, ki jo za enkrat lahko samo izgovorim, toda v bodoče hočem živeti z njo! Daj moč in blagoslov našemu namenu, kajti brez blagoslova ni uspeha! Amen!« »Amen!« sta rekla tudi Ruth in Ursus, Enos pa je jokal. – Ursus je sedaj vse uredil in vojak je pripeljal svoje tovariše in veliki voz k hiši in takoj so se pričele priprave za odhod, pri čemer je bil Ursus staremu Enosu v veliko pomoč. Po eni uri so že stali vojaki s konji in vozom pred hišo. –

54 Tedaj pa je prišel iz tempeljskega sveta nek odposlanec in prinesel ukaz, da mora Enos brez odlašanja priti v tempelj! Enos je omahoval, kajti navajen je bil poslušnosti, toda Ursus je deloval kot Rimljan! Pustil si je prinesiti pergament in pisalo in napisal je tempeljskemu svetu:

55 Ta od vas naročeni duhovnik se je postavil pod mojo, se pravi, pod Rimsko zaščito! Ker se je treba bati, da visoki tempeljski svet mojemu varovancu bo izkazal pravega razumevanja, sem jaz prevzel dolžnost, da varujem njegovo življenje in dobrine in ga odpeljem na kraj, kjer bo ostal na varnem od vseh zasledovanj templja! Enosov pooblaščenec bo s tempeljskim svetom vse stvari uredil!

56 To pisanje je dobil tempeljski odposlanec kot odgovor.

57 Nato so vsi pomagali stvari nalagati na voz, vendar za tri osebe ni bilo nobenega

prostora več. Priskrbeti je bilo potrebno še en voz in, ko je bilo končno vse urejeno, je Ursus odredil še, da sta ostala dva vojaka z deklo v hiši, kot hišna varuha. Končno se srečna Ruth s starši in Rimskim spremstvom odpelje in brez vsake nezgode so dosegli svoje pribežališče, Betanijo – mesto ljubezni!

3. V novi domovini

1 Ursus je pred njimi poslal v Betanijo jezdeca, ki je najavil prihod družine in ta nepričakovana vest je za Lazarja pomenila spet vidno zmago večne ljubezni nad okamenim tempeljskim srcem! Ko je bilo sonce že v zatonu, sta vozova pripeljala na veliko dvorišče, kjer so bili prebivalci zelo osupli, ker je neki Judovski duhovnik v Rimskem spremstvu prišel v Betanijo. Lazar osebno je podal staremu Enosu roko, ga zaščitil pri izstopu in rekel poln prijaznosti: »Tvoj prihod, ljubi Enos je zame posebno veselje! In da ti tvojega sklepa ne bo potrebno nikoli obžalovati, k temu mi je dal Jezus, Gospod, od Svoje moči, kajti jaz ti želim postati resničen brat! Tako nam bodite vsi v imenu Jezusa prisrčno dobrodošli!«

2 Enos ni mogel nič odgovoriti. Solze veselja so bile v njegovih očeh in tako je stresel v prekipevajoči hvaležnosti Lazarju roki molče. Medtem so bile tudi žene prisrčno sprejete in stvari, ki so jih pripeljali s seboj prenesene v sobo.

3 Mati Marija je vodila Miriam in Ruth v dnevno sobo in rekla pri vstopu: »Naj bo blagoslovljen vaš prihod v Betanijo! Naj vam tukaj ničesar ne manjka, naj vam postane prava domovina! Ne imejte se za tujce, temveč, kot bi pripadali hiši, kajti mi se veselimo z Gospodom Jezusom, ki je v svoji ljubezni in usmiljenju že ustvaril prebivališča kamor lahko vsi pribežijo v prihajajočih težkih in bridkih časih. Zato se veselite! Šele potem boste lahko hvaležni velikemu darovalcu vseh dobrot in lepot.

4 Ganjena do solz je tedaj rekla Miriam: »O vi ljubi, dobri ljudje v Betaniji! Preobrat naših odnosov je tako nenaden, da jaz v to še ne morem prav verjeti. Me žene smo morale vedno molčati, ker so možje ravnali po svojih vpogledih in stari pravici. Ko pa je pri mojem sinu nastopila sprememba mišljenja, v naši tihi hiši ni bilo nobenega miru več in če danes Rimljan Ursus nebi sam prevzel naše usode v svoje roke, bi šli vsi popolnoma v pogubo! Toda, kje je moj sin? Nisem ga še videla. Moje srce hrepeni po njem.«

5 »Imej potrpljenje sestra. Tudi jaz ga že od danes zjutraj nisem videla.« je odgovorila Marija. »On je skupaj z učencem Johannesom, da bo spoznal našo Betanijo.«

6 Med tem časom je Lazar rekel: »Brat Enos, tvoj prihod k nam te naredil

7 Za mojega brata! Ne dopusti nobeni misli na preteklost skaliti naše bodoče odnose! Da notranje še nisi tako čisto v redu, to občutim, toda bodi prepričan, da te

popolnoma razumem. Z dobro voljo in pravo vnemo ti bo uspelo odstraniti vse ovire, ki si jih zgradil v sebi s svojim samoljubjem, v kljubovanju in zmotni samozavesti, med nami. Glej, mi vsi v Betaniji gradimo na temelju nesebične ljubezni, ki jo je Jezus, Vstali, položil v nas! Izberi si tudi ti ta temelj in tudi ti boš postal prežet od toka Njegove milosti!«

8 »Lazar, ti ljubi dobri človek, mene imenuješ brata?« je vprašal Enos globoko ganjen. »Meni je bilo težko tako brez nadaljnjega slediti mlademu Rimljanu, ker pa se prošnjam in pritiskom svoje hčerke nisem mogel več upirati in po drugi strani nisem hotel položiti še večje krivde nase, sem privolil, da si poiščemo pri tebi zavetje. Skoraj vse svoje premoženje sem pripeljal s seboj, to naj bo sedaj tvoje! – Opravljaj z njim v svojo korist, jaz pa se hočem potruditi, da tudi jaz tebi postanem brat v tvojem pomenu! Vendar te prosim, imej potrpljenje z menoj – to je vendar zame vse tako novo! Toda kje je moj sin, saj ga še nisem videl.«

9 Lazar je dobrohotno rekel: »Brat, ne imej skrbi! On je v najboljši zaščiti. Brat Johannes je njegov spremljevalec in pri večerji bomo ponovno zopet vsi skupaj.«

10 Ursus pa se je počutil odvečnega, zato je poskušal poiskati svojega gospoda Demetrija, ali Johannes in Theophila, kajti njegovo srce ga je priganjalo, da bi jim oznanil to veselje. Od daleč je videl prihajati Johannes in Theophila, zato jima je odhitel naproti, toda tudi Theophil je hrepenel po njegovem sporočilu, zato je takoj vprašal: »Brat Ursus, kakšen je bil sprejem? In kakšen uspeh?« »Pridita in sama poglejta!« je rekel Ursus veselo. »Česar nismo mogli pričakovati, se je zgodilo! Tvoji starši in Ruth, ljubi Theophil, so že v Lazarjevi hiši!«

11 »Tedaj pa se je zgodil čudež!« je zaklical Theophil ves presenečen. »Moj oče, ki je sovražil Betanijo in je bil vznemirjen že, če je bil samo pogovor o Lazarju! Toda temu se tudi on ni mogel, kajti Bog v Svoji ljubezni premaga vsakega nasprotnika!«

12 K temu je Ursus rekel s premislekom: »Brat Theophil, želel bi, da bi bilo tako, kot si pravkar rekel! Vendar poglej, še dva duhovnika sta bila navzoča v vaši hiši, njiju se z ljubeznijo ni dalo prepričati! Samo iz strahu pred nami – Rimljani, sta končno zapustila hišo! Vendar bosta kasneje izvedela vse ostalo!2

13 Razmišljajoče so vsi trije pogledovali nazaj proti Jeruzalemu in pri tem opazili neko skupino mož, ki so svoje korake usmerili proti Betaniji. »To so naši bratje,« je rekel Johannes, »danes boste vse spoznali, samo enega ni več med nami,« je dodal tiho.

14 Poslavlajoče sonce je osvetlilo s svojim zlatim leskom nebesni svod in, kot v slovo še enkrat poljubilo to zemljo, tedaj pa je zaklical Ursus z globokim občutkom: »O zemlja, kako si lepa, ti si nam domovina in vendar nam ne moreš dati resničnega miru! Takšen sončni zahod me vedno napolni s hrepenenjem in dopusti, da mi oživijo

spomini o preteklem in nekoč doživetem, o čemer mi manjka vsaka gotovost. Toda kmalu se sončni zahod spremeni v noč in potem zopet izginejo vse te podobe iz nekega srečnega otroštva.«

15 »Hočemo iti bratom nasproti?« je vprašal Johannes. »Znamenje za večerjo še ni dano in v hiši nismo neobhodno potrebni!«

16 Tako so šli ti trije bratom naproti. Prišli so vsi, toda globoka resnost na njihovih obrazih je Ursusa osupnila, zato je vprašal Johannes: »Ali so ti bratje doživeli razočaranje, ker ne opazim nobenega veselega razpoloženja, ali pa ne smejo biti veseli in srečni? – Jaz bi želel od sreče objeti ves svet, oni pa izgledajo, kot bi jim bilo vse odvzeto!« »Motiš se, brat Ursus!« je rekel Johannes, »Njihovo veselje leži v njihovi notranjosti! In njihovo molčanje je za nas zgovorno pričevanje, da se zaposlujejo s svojim notranjim življenjem, kar naj bi mi vsi vadili v življenju. Poleg tega oni takoj s svojim obujenim duhom spoznajo notranje bistvo vsakega človeka in verjamem, da se boš rad spominjal te ure, ki jo boš danes preživel skupaj z njimi. Toda poslušaj, znamenje kliče k skupni večerji!« Tedaj pa še enkrat Theophil vpraša: »Brat Johannes, bratje sploh ne vprašajo, kdo smo mi? Ursus in jaz sva jim vendar tujca!«

17 »Ne, brat, tujca ne!« je odgovoril Johannes, »kajti mi vemo, da so vsi ljudje naši prijatelji in bratje! Oni so vsi ljubljani od našega čudovitega Mojstra in i naj bi v vseh stvareh delali isto! Mojster gleda vse z očmi ljubezni in če tudi sam delaš isto, nič več ne sprašuješ, ali si mi brat ali ne? Glej, ena izmed njegovih zadnjih besed se je glasila: "Novo zapoved vam dajem: Da se ljubite med seboj, kot sem vas ljubil Jaz!" Samo v tem smislu tudi ti poskušaj reševati svoje naloge!«

4. Je bilo Jezusovo vidno slovo potrebno

1 Tako so možje dosegli hišo in vstopili v veliko, zelo osvetljeno sobo. Molče so podali Lazarju roko in si nato molče poiskali prostor. Tudi Theophil je svojega očeta lahko pozdravil samo z veliko povedanim stiskom roke, mater in sestro pa z veselimi in sijočimi očmi, toda v srcu z vročo zahvalo Bogu!

2 Lazar je blagoslovil vse prisotne in nato jedi in rekel: »V imenu Jezusa – ste vsi prisrčno dobrodošli! To je Njegova sveta volja, da se mi v teh večernih urah počutimo popolnoma povezane z Njim! Tako se mu hočemo zahvaliti in z veselimi srci priznati: Gospod! Kako modro si vse vodil in izpeljal! Ti si nam pripeljal nove brate in sestre in nisi prenehal pripravljati nove blaženosti s svojo ljubeznijo našim srcem. (Op. Kajti brez takšnega občutka blaženosti še nismo v sferi ljubezni! Kraljestvo modrosti, kot čudovita luč sveta nam lahko da najvišji užitek spoznanja, toda ne more pripraviti te

srčne blaženosti.) Zato naj tebi velja vsa naša zahvala in vsa ljubezen! Tvoj sveti mir naj bo naš delež! Amen!«

3 »Amen!« so rekli tudi drugi, nato pa so se okrepčali s kruhom in medom, mrzlim mesom in sladkimi sadeži in k temu pili dišeče vino. Miriam je sedela pri materi Mariji, Ruth pri Mariji Magdaleni, Lazar pa je sedel med Demetrijem in Enosom in se veselil, da je plašnost (strah) staremu duhovniku že nekoliko popustila, na njegovo vprašanje, kdo so možje, ki so prišli, pa je Lazar pojasnil: »To so učenci, ki sledijo Gospodu z vsakim korakom in so poklicani, da Gospodovo delo in nauk prenašajo dalje v vse daljave, kjer živijo ljudje.«

4 »Tako moram jaz tudi pri njih veliko popraviti! Kajti prenekatero kletev sem pripel na njihove pete!« je priznal Enos odkritosrčno.

5 Lazar pa mu je odvrnil: »Bodi zaradi tega brez skrbi! Vaše prekletstvo se je razbilo na Mojstrove ljubezni in potrpežljivosti, toda na vas same se je odbilo nazaj! – Zato ne na tistih, temveč na sebi in nad svojimi moraš to popraviti. Ker vsaka želja, vsak blagoslov, toda tudi vsaka sovražna misel ali kletev vedno izvršuje še vzvratno svojo moč in veljavo! Zato se veseli, da sme sedaj delovati tvoja ljubezen! Kajti šele takrat boš v sebi spoznal, kaj je Bog pripravil tistim, ki so dejavni po Njegovem mišljenju!«

6 Tudi Demetrij se je zanimal za nove brate, vendar njihova resnost je tudi njemu padla v oči in zato je vprašal Lazarja: »kako je to, da so ti bratje, ki so prišli semkaj, videti na zunaj tako resni? Kdor pride v Betanijo, se mora vendar veseliti in vse obremenilno odložiti!«

7 Lazar ga je poučil: »Njihovo veselje je globoko v njihovi notranjosti! Glej brat! V treh učnih letih se je razvilo novo duhovno življenje v njihovi notranjosti z nenehno skrbjo in Mojstrovo ljubeznijo! Od sedaj naprej pa naj bi živeli in delovali iz moči Boga, ki se nam vsem razodeva, kot Vstali Jezus! Zato tudi njihovo neizrekljivo notranje veselje, da so od Njega izvoljeni! Toda tudi njihova sveta resnost, pripraviti se za to veliko poslanstvo! Mi bomo slišali od njih še nekatere globoke besede!«

8 Ko je bila večerja gotova in mize pospravljene, je Patrus prosil Lazarja, če sme vsem spregovoriti, kar mu je bilo z veseljem dovoljeno. Patrus je vstal in pričel: »Milost Boga in mir našega Gospoda Jezusa bodi z vami! Ljubi bratje! To je bila Gospodova volja, da gremo skupno v Betanijo, da bi v duhu notranje povezave z Njim pri tebi, brat Lazar, bili vodeni še globlje v delo Njegove velike svete ljubezni – za odrešitev človeštva iz zmot in teme! Mi vsi vemo, da so bili ti zadnji tedni silno velika preizkušnja za nas – (zaradi zasledovanja Kristjanov), toda tudi, da smemo mi modrost in milost Njegovega vodenja doživljati vedno bolj čudovito, zaradi česar je nekaj trdnega in neslutenelega prišlo čez nas! Glejte, Gospod je nas v Jeruzalemu zato

pogosteje obiskal, celo jedel je z nami in nam vedno bolj jasno kazal še skrivnosti vsega mračnega in nezavednega v našem notranje življenju, toda tudi to krepko zavest nebeškega življenja v obujeni človeški duši! In tako sedaj vemo: Ni dovolj, bratje, da se ljubimo med seboj, temveč, da bo Njegova ljubezen v nas postala živa! Kajti v tem, da se Njegova ljubezen do vsega ustvarjenega vedno bolj živo oglašča, že nastopimo pot notranjega razvoja po kateri on, kot človek, kot naš Jezus hodi pred nami, da mu lahko sledimo po tej poti vse tja do visokega cilja naše notranje popolnosti in sličnosti Bogu! Zdaj pa nam je Gospod ukazal, da v splošni tišini še ostanemo skupaj, dokler ne bomo napolnjeni z močjo iz višine! Kajti brez te Njegove moči ne moremo nadaljevati Njegovega dela obujanja notranjega življenja, katerega je On, kot Mojster življenja pričel v nas, kar pa naj bi mi zdaj, kot od Njega izvoljeni, ta zveličavni mir Njegovega nauka, lahko potem prenesli vsem soljudem! On še išče po naši za življenje obujeni ljubezni za vse nekoč padle iz božjega reda padlih in je v srcu najgloblje zaskrbljen za to Svoje delo v nas! Kajti kmalu, zelo kmalu bo prišla ura, ko bo prenehal biti Sin, da bi se potem kot Sveti Oče še bolj približal Svojim nastalim otrokom! Ko pa bo prišla tista ura, ko bomo, kot Njegovi sinovi, kot Njegovi od Njega poklicani dediči Njegovo pričeto delo odrešenja iz duhovne noči in teme morali prevzeti pred ostalim svetom, da, celo pred očmi angelskega in duhovnega sveta, - potem bratje, nam ostane samo ena skrb, kako bomo jasno in neustrašno oznanjevali Njegovo ljubezen vsem ljudem, da bo svet spoznal Svojega Rešitelja! In to eno nalogo, da bomo Njegov nauk čist in nepopačen prenesli v njihova srca, da bodo vsi to pot Njegovega nasledovanja hoteli z veseljem nastopiti, da bi tudi postali božji otroci! Mi vemo: On edini je moč in sijaj in od Njega sprejemamo to moč za premagovanje vsega nizkotnega v nas in okrog nas!

9 Da, On nam je obljubil dati vsakemu, ki prosi, od te moči, po stopnji njegove nesebične ljubezni! Kajti samo skozi to Njegovo ljubezen in Njegovo moč bomo naši povezavo s tem božanstvom v nas in smeli s tem šele postati pomočniki zemlji in njenim prebivalcem, ta nekoč izgubljeni mir z Bogom in božjim kraljestvom, osvetljene krasote zopet prinesti. Kakšna velika sveta naloga! Toda bratje, Mojster nam je še vedno najbližji! Ko pa bo vzel slovo od nas, da bo odšel nazaj v svojo večno domovino, potem naj bi mi, v najbolj oddaljenim in najgloblje padlim, spoznali našega bližnjega, ki naj bi ga ljubili in mu pomagali, da se bo tudi on naučil najti pot do miru z Bogom v sebi! Če se sedaj vse naše misli in občutki najraje obračajo k našemu gospodu in Mojstru, naj bi bilo v bodoče tako, da se vse naše misli in vsa naša ljubezen zaposluje s tistimi, ki so se izgubili ali še živijo v zmoti. Čudežna moč Njegovega zmagovalnega duha, ki smo jo doživeli z Njegovo smrtjo in Njegovim

vstajenjem, bo postala lastna najgloblja gonilna moč tudi nam za to sveto nalogo na zablodelih dušah, brž ko bo Njegova živa ljubezen v naših srcih našla obstoječe prebivališče. Z Njim bomo potem šele to, za kar nas je poklicala Njegova milost! Toda brez Njega in brez Njegove podpore nismo nič! Tako te prosimo, Gospod in Mojster, iz združenih src: Blagoslovi nas in stori, da bomo zreli za delo v Tvojem vinogradu! – Amen!«

10 »Amen!« so rekli vsi in tišina je nastopila v velikem prostoru.

11 Enos se je potopil vase, pri takšnih besedah ni občutil nobenih tal več pod svojimi nogami. Išoč pomoči so drseli njegovi pogledi proti učencem, njegove misli pa so hitele nazaj v tempelj in nato na Golgoto, in njegova velikanska krivda je stala pred njim in mu vzela vsako upanje na bolje! Mislil je na svojega sina in ko ga je pogledal v njegove sijoče oči, je bilo njegove moči popolnoma konec, njegovo dihanje je bilo podvojeno in on se je zgrudil. –

12 Johannes je šel tja k njemu in položil svojo desnico na njegovo osivelo glavo in rekel mehko: »Moj ljubi brat! Gospodova milost in Njegova odrešilna ljubezen sta tudi tvoj delež! Sicer še stojiš s svojo zavestjo na starih lastnih tleh, ki si jih sam zgradil, ki pa bodo izginila, ker moraš spoznati, da ti tvoje življenje, vse tvoje delovanje in ustvarjanje ni prineslo nobene osrečujoče vsebine in nobenega notranjega zadovoljstva in miru! Toda, še ni prepozno! Usmiljena ljubezen tega božanskega mojstra je večna in velja vsem, vsem bitjem, tudi tebi! Kar se ti zdi danes nemogoče, je lahko jutri že sijoča resnica! Ne skloni samo svoje glave, temveč tudi svojo pamet in dopusti svojemu najglobljem občutku, da se dotakne žarka Njegove velike zdravilne ljubezni, potem boš tudi ti z veseljem zgrabil roko, ki ti jo hoče podati Vstali in boš doživel čudež Njegove odrešilne moči! Vendar resno preizkusi in ne prehitni ničesar! Mi vsi pa ti hočemo pomagati in z molitvijo stati ob strani!«

13 Enos se je hotel zahvaliti za te besede, polne razumevajoče ljubezni, toda njegova usta so ostala nema, v njegovem srcu je valovila borba, kakršne ni še nikoli pred tem spoznal. Toda, če bi pogledal hčerko, kako se notranje preseče bori za Jezusovo pomoč, bi gotovo našel odrešilne besede.

14 Ursus je pozorno sledil govoru učenca in sedaj vprašal: »Ljubi bratje! Že včeraj si izgovoril ti, Johannes in danes ti, brat Peter, besedo, da hoče vstali jesus oditi za vedno od nas, da bi se vrnil nazaj v svojo pradomovino in da naj bi vi, Njegovo dediščino potem z Njegovim duhom moči nadaljevali! Tega ne razumem! Ali pa jaz tega ne dojamem tako, kot vi to mislite. Glejte: Milost gledati v Njegove ljubeznive oči mi je bila dana samo enkrat, toda Njegove jasne in prepričevalne besede so ustvarile v meni čisto novo, nesluteno življenje in s tem neko živo moč, ki bi hotela predstavljati

hribe! To ni samo vera, temveč jasna zavest od moči, ki živi v meni. Kako je potem to, da vi, ljubi bratje, pričakujete še vidni mojstrov odhod, da bi prispeli do življenja iz Njegove moči, ki je bila meni dana z Njegovim prihodom? Če v duhu gledam nazaj v Cezarejo k Markusu, k ribičem tam ob morski obali ali k Lazarju, našemu dragemu očetu prenočišč tukaj, potem vidim, da je Jezusova dediščina v dobrih in najboljših rokah! Toda vi, njegovi zvesti i od Njega samega izvoljeni učenci, še čakate na tisto uro, ko boste postali dediči?«

15 »Moj ljubi Ursus,« je rekel k temu Johannes, »tvoj govor je čist kot izvir in resničen, kot luč, ki nam jo daruje sonce. Toda ti si pozabil na neko razliko, ki bi jo moral upoštevati med teboj in nami učenci! Glej, nas je bilo dvanajst! Nas dvanajst pa ne utelešamo samo dvanajst Izraelovih rodov, temveč vse človeštvo, ki ga je nosila Zemlja. Jezusov nauk, vsa Njegova dejanja in znamenja bodo torej skozi nas lastnina skupnega človeštva! (Op. Kajti Jezusove besede in dejanja so večno veljavni ustrezajoči postopki v našem lastnem notranjem svetu!) Vse je v nas obvarovano (spravljeno) do zadnjega, in česar eden ni prejel, nosi drugi v sebi! Vendar, vživi se v naše dožemanje, v našo ljubezen do Njega! Njegovo popolno človečnost, Njegovo nastavitev do vseh zmot ljudi, Njegovo čutenje z vsemi, so bila vendar prav prikladna Njemu, kot posredniku glede na to, da je Sin Boga! –

16 Ko nas je Jezus nekoč vprašal: "Kdo sem jaz?" je Peter takoj odgovoril: "Ti si Kristus! – Sin živega Boga!" Mi smo bili stalne priče Njegove silne moči, kot tudi Njegove notranje krasote! Toda ravno zaradi tega smo bili zelo pretreseni, ko smo Ga videli, kako strašno je trpel in se boril! In tako je prišlo do tega, da popolna veličina Njegove odrešenjske – ljubezni do človeštva v Njegovi smrti za nas ni mogla biti prav razodeta, in to je bilo za nas težko, našega ljubljenega Mojstra po tem spoznati v Njegovem popolnem Božanstvu, kot našem Očetu od večnosti sem!

17 Pri tebi, moj Ursus, je to čisto drugače! Za svoje doživetje z Jezusom se moraš zahvaliti Njemu ne kot človeku, temveč, kot zmagovalcu nad vso smrtjo. In, ko si ti Njega spoznal v Njegovi neuničljivi duhovni krasoti tako, Ga tudi v večnosti ne boš mogle drugače doživeti! Zdaj pa spoznaj veliko razliko med seboj in nami: Naše preteklo doživetje z Jezusom, ko človekom, pri tebi ne more nikoli postati sedanje doživetje z Njim! Mi pa se moramo sedaj učiti zaupno občevati z Njim, kot bogom, vedno bolj živo in kot pristno doživljati v našem notranjem svetu in potem iz nas ven, kot naše osebno pridobljeno duhovno lastnino tudi drugim to pot uspešnega občevanja z Jezusom, kot našim Rešiteljem, izročiti njihovemu notranjemu svetu! V naših srcih živi človek Jezus, v tebi pa, in v vseh poznejših rodovih, pa bo živel Bog Jezus! In prav zato mora za nas priti še vidni zaključek Njegove zemeljske misije, da

bo v naših pojmi in predstavah odstranjeno popolnoma vse, kar je človeškega na Jezusu in bo Njegovo duhovno božje bistvo, kot oživljajoča moč volje v nas in vseh njegovih naslednikih dospela do popolnega prodora. (Op. Prav tako, kot pri nas sedaj!) če bi se mi oklepali zgodovinskega Jezusa, nebi mogli oživeti resnice Njegovih besed: "Jaz bom pri vas do konca vseh dni sveta!" Če pa mi, kot Ursus, v Jezusu jasno spoznamo to v nas razodeto Očetovo ljubezen Boga, in v Njegovi človeški podobi to odrešenjsko pot od vseh zemeljskih hudobij doživimo, šele potem lahko Njegovo bistvo tudi v nas obudi življenje ljubezni in dejavnosti naše volje!

18 Tudi ti boš postal priča tega milostnega dogodka Njegovega vidnega slovesa od te zemlje in boš potem, enako nam, jasno gledal, kar je tebi in tudi mnogim drugim, sedaj še tako nejasno! Zato se potrudimo, da bo on, kot Gospod, postal naša edina ljubezen! In v Njegovi ljubezni hočemo služiti vsem našim soljudem! Ne samo danes, temveč v vseh večnostih!«

19 Po teh besedah je nastopila globoka tišina.

5. Jezusovo pojsnilo o njegovo dediščini

1 Po tem pa je Lazar prosil vse, da se lahko po želji svoje ljubezni neprisilno pogovarjajo, ker je za nove prispеле brate potrebna lažja hrana.

2 »Večer je tako lep, zato pojdimo na pomol, žene pa in tiste, ki že zgodaj zjutraj pričnejo z delom, pa naj gredo k počitku.«

3 Enos pa je prosil Lazarja, če bi smel ostati in oditi s svojim sinom k počitku. Na koncu je še rekel: »Moja duša je razorana kot od velikega viharja, tako mi je, kot bi moral umreti, ko vedno bolj spoznavam, da je bilo moje življenje popolnoma napačno. Moja krivda nastaja velikanska pred menoj, ker se jaz nisem pregrešil samo nad tem čistim Božjim odposlancem, temveč tudi nad svojim narodom! Res vidim vašo veliko ljubezen in občutim vaše odpuščanje, toda moja velika sramota s tem še ni ugasnjena.« -

4 »Brat Enos,« je rekel Lazar poln sočutja s tem dušnim trpljenjem, »tako ne moreš iti k počitku, noč ti ne bo prinesla nobenega spanca! Zato ostani z nami še buden! Mi se hočemo z Jezusovo ljubeznijo še bolj globoko povezati, da boš tudi ti prišel do odrešenja!«

5 In tako so se bratje brez veliko govorjenja zbrali na pomolu, kjer jih je čakala čudovita tiha noč, brez Lune, toda zvezda pri zvezdi so se iskrile v čudoviti jasnosti, in čez vso naravo se je razširjal blagoslovljeni Božji mir! Lazar je prosil brate, da ostanejo v tihi zbranosti, dokler se novi brat Theophil ne bo pogovoril s svojim očetom, kajti oba k temu potrebujeta tudi njihove blagoslovljene želje in moči.

6 Theophil je rekel: »Oče, moja krivda je ista, kot tvoja, - pa vendar je moje srce polno upanja! Kajti z odložitvijo mojega starega imena je tudi moja volja drugačna! Jaz hočem in bom služil samo še Jezusu!«

7 »Kako zmoreš to?« je vprašal Enos tiho, »nekemu mrtvemu, ki je bil trpinčen in križan, vendar ne moreš služiti in mu biti pokoren! In na Njegovo vstajenje tudi ne moreš tako resnično verovati!«

8 »V to boš tudi ti še veroval, ljubi oče,« je odgovoril Theophil z gotovostjo, »kajti bog hoče, da se tudi mi ne pogubimo, temveč zveličamo svoje duše in potem delujemo! Drži se samo Lazarja! On je poklican od Gospoda in obdarovanec v Betaniji! Glej, on je bil mrtev in potem zopet poklican v življenje po Jezusu, tem velikem Zveličarju vseh ljudi! In kot je Jezus odrešil Lazarja iz telesne smrti, tako bo On odrešil tudi naše duše od vsega trpljenja duhovne smrti! To je sedaj moja trdna vera!«

9 »Jaz si to želim iz srca,« je rekel Enos z vzdihom, »kajti s takšno krivdo se nebi želel peljati v grob!« -

10 Lazar, ki se je sedaj usedel k Enosu, je rekel dobrohotno: »Ljubi Enos! Mi si sedaj nismo nobeni tujci več, kajti vse tvoje dušno življenje mi je bilo že razodeto. Zato ti želim sedaj odpreti tudi svojo notranjost, da boš videl z lastnimi očmi ljubezen, ki živi zate v njej! Ne misli več na svojo preteklost v tej uri, temveč sedaj razmisli o svojem in vedi: Po Mojstrovih bodočem življenju milosti, moči in ljubezni smemo biti sedaj sami oblikovalci svoje bodočnosti! Kar je bilo napačno in zmotno, bomo zdaj delali pravilneje! Kar smo delali v napačni ljubezni in zmotnem pojmovanju, bomo poskusili skupno popraviti! Kar pa smo na zločinski način razdejali, moramo očistiti (popraviti), ker je Gospod in stvarnik vsakemu človeku položil svarilca v srce! Da pa bi nekaj takega lahko popravili in izbrisali vse, kar nas dela za dolžnika (krivca), potrebujemo Gospodovo milost! Kajti brez Njega smo mi samo slabotni in neumni otroci! – Brez Njega ni nobene moči v naših besedah in dejanjih! Brez Njega je naše srce in naše čutno življenje kot mrtvo! Zato išči samo Njega, tudi tebi je to še mogoče! "V vsakih človeških prsih me lahko najdeš!" Ti kliče on! Vendar mu pred tem prinesi nasproti misli ljubezni in prošnje, da ti odpusti in to ti ne bo zaman!«

11 Enos je k temu molčal, toda Lazarjeve besede so dobro učinkovale in prvokrat ni dvomil v to. Toda vedno bolj prodirajoče je slišal v sebi, kot odmev besede: »Mene lahko najde vsak. Kdo išče, tisti me bo našel! Jaz sem Rešitev, odrešenje in odpuščanje!« »Kdo neki govori te besede?« je končno pomislil Enos, »Ti ki so zbrani tukaj vendar nič ne govorijo! Vidim pa, kako se lesketajo njihove oči od veselja. Le kaj se je zgodilo? Tu je nekdo, ki je položil roko na mojo glavo in rekel: "Jaz sem rešitev, odrešenje in odpuščanje!" » »Kdo si ti?« je mislil Enos dalje, »tvoja roka je

tako nežna, tako dobrodejna, tvoja bližina tako osrečujoča!« »Jaz sem rešitev, odrešenje in odpuščanje! Verjemi to, potem bo Moj mir tudi tvoj delež!« je ponovno slišal govoriti. Tedaj je vstal, se obrnil okrog in videl Jezusa stati pred seboj! 12 »Ti živiš?« je zakričal glasno, »Ti si to – Jezus?« in s padcem na kolena Ga je prosil: »O podari mi svojo milost in odpuščanje!« Jokajo prežubori to njegovo telo. Tudi Theophil je pokleknil poleg svojega očeta in prosil: »Gospod, če Ti to še zmoreš, dopusti, da izide milost pred pravico! Naša krivda je tako velikanska, in naše pregrehe tako težke, da bi bila predrznost, Te prositi : odpusti nama! Toda nočem Te prositi zase, temveč za svojega očeta: Bodi mu milostljiv in dopusti, da v Njegovem srcu vzide sonce Tvoje ljubezni, da Te bo v tej Tvoji luči spoznal, kot edinega Rešitelja in odrešenika iz vseh naših moči in teme!« »Kaj boš pa ti naredil?« je vprašal Gospod z ljubeznivim pogledom. »Če bom tvojega očeta sprejel, tebe pa ne? - Če bom njemu odpustil, tebi pa ne?«

13 Theophil je odgovoril: »Potem hočem delati, se boriti in bojevati tako dolgo, dokler ne bom smel reči: Gospod, poglej moje delo, prežeto je od duha tvoje ljubezni! Sprejmi to, kot poravnavo za velike krivice, ki sem ti jih storil! Da smem delati za tebe je že dovolj veliko plačilo zame!«

14 In ponovno je Gospod vprašal: »Kaj pa, če tvoje moči ne bodo zadostovale, če boš pred časom utrujen in upehan, če ti bo veliki sovražnik življenja nastavljal zanke in pasti in bo tvoje upanje padlo, kaj potem? Ali ni bolje, če ti odpustim in rečem: Samo z neobteženim srcem in dušo boš lahko svojo življenjsko delo dopolnil in svoje velike naloge izpolnil!«

15 »Gospod, zdaj ko slišim iz tvojih ust, verjamem to!« je rekel Theophil veselo ganjen. »Zato pa naj bo zdaj tudi vse moje hrepenenje usmerjeno na to, da bom služil samo Tebi!«

16 »Kaj pa, kadar ne bom prišel več k tebi in boš od hrepenenja skoraj skoprnel,« ga je vprašal gospod dalje, »ali pa v borbi s in v svetu postal utrujen in medel? – povej mi, boš tudi tedaj držal obljubo? – Jaz nisem zahteval, da se moraš vezati na Mene!«

17 Tu pa je Theophil veselo odgovoril: »O Gospod! – Noč je bila v meni! Noč okrog mene! Kot darilo sta mi bila Tvoja luč in Tvoja milost in me streznili in obudili! Zdaj pa, ko sem spoznal Tvojo ljubezen, zdaj vem, da si nam odpustil, tu, Gospod pa ne obstajajo nobeni pomisleki! Tvoj sem za vedno in vse čase.«

18 Tedaj pa je Gospod rekel: »Tako sprejmi Moj blagoslov, Moj sin, in vzemi s seboj zavest, da jaz nikoli ne zapustim otroka, če me on resnično ljubi in mi hoče posvetiti svoje moči!« 19 »Ti, Enos?,« je vprašal Gospod čisto zrušenega starega duhovnika, »ali nebi bilo bolje, ko bi si tudi ti prilastil Mojo ljubezen in Moj blagoslov, kot da bi še

naprej stal oddaljen? Obstaja samo ena sreča na tem svetu in samo eno hrepenenje, ki lahko podari duši najbolj dragoceno vsebino, in to je: Spoznati Mene in mi potem slediti! Ko to zmoreš v notranji prostosti, potem imaš vse in lahko obogatiš iz rožička Moje ljubezni in milosti, kolikor lahko ti ljubiš svoje bolj siromašne brate.«

20 »Jezus – Ti živiš in me ne sodiš?« je končno spregovoril Enos. »Kakšno nedojemljivo bitje si Ti! – Samo hudo sem govoril o Tebi, Tvoje delovanje in Tvoj nauk sem zasledoval -, delež imam pri Tvoji smrti in del na bolečinah Tvojih ljubih! O Gospod! Zakaj si vse to dopustil, da se je zgodilo in zakaj nas nisi takoj kaznoval?« Gospod mu je dobrotljivo odgovoril: »Ker je odpuščanje boljše, kot sodba! – Ker bo Moja smrt večni dokaz Moje vse odpuščajoče ljubezni in ker je Moje vstajenje krona Mojega poslanstva! Glej, vsi – vsi morajo iti mimo mene! Nihče, pa če je še tako pameten, ne more priti skozi vrata v notranje življenje brez, da bi srečal Mene! Jaz pa nisem prišel k vam, da bi vam sodil, temveč, da bi vas dvignil in odrešil! Nihče Mi ne more prepričati na tebi delovati, kot si ti to storil meni in nihče ne more reči: Gospod, Ti si storil krivico! Toda Jaz sem vendar prišel, da bi vas osrečil in zablodele odpeljal domov v njihovo večno Očetovo hišo! Glej, tvoj sin je prosil zate, zato on sedaj v duhu že počiva na Mojih prsih in blaženost žubori v njegovi notranjosti!«

21 Po stopnicah navzgor je prišla Marija z Mirjam in Ruth, nato pa sta prišli še obe Lazarjevi sestri in Marija Magdalena. Osuple in osrečene so odhitele tja H Gospodu! Tudi Ruth je pokleknila in objela Gospodove noge in rekla: »Končno! Končno Te smem videti, končno je izpolnjena moja želja! O Jezus! Ti dobri Zveličar, da Te lahko samo enkrat objamem!« je zaklicala ona goreče. »Pošlji me proč od sebe, kajti jaz nisem vredna objemati Tvojih nog, toda sreča je vstopila pri meni! Moje oči so te videle in moje roke Te objele.« Gospod je rekel milo, medtem ko se je sklonil k njej: »O otrok! Kdor pa s takšno ljubeznijo pride k Meni, temu pa dam vse, kar nosim v Sebi! In kdor že to gleda, kot srečo, da Me vidi in se me dotakne, povej, kako bi bilo potem temu, če bi Jaz v duhu Svoje ljubezni vzel prebivališče čisto pri njem? Zato te ne bom odslovil, temveč te prosil: Ostani pri Meni, tudi kadar ne bom več med vami, in Me obdrži s svojo ljubeznijo v srcu tako, kot sedaj objemaš Moje noge!«

22 Tedaj se je tudi Miriam zgrudila na svoja kolena, in Gospod je govoril dalje: »Pozno prihajaš, hčerka! Toda v srcu si Mi bila že blizu, zato sprejmi zdaj Moj blagoslov ljubezni!« - »Toda zdaj, Moji ljubi, zberite se, da boste sposobni za sprejem iz Moje ljubezni in za duha iz Mojih nebes!«

23 Po kratkem premoru je Gospod govoril dalje: »Vi, Moji bratje, ostanite v duhu Moje ljubezni usmiljenja tiho povezani – dokler se bo klic v vas postal vedno glasnejši in bolj živ! Ne mislite in ne govorite toliko o Moji smrti, temveč o Svetem duhu, ki je Meni

dal moč zmage in iz kraja groze in strahu (Golgotе) narediti en kos nebes! Vse, za kar sem trpel in prenašal, se ni zgodilo zaradi Mene, temveč, zaradi vas – in zavoljo vseh ljudi! Kajti, šele s tem sem izpolnil sebi samemu postavljeno nalogo, živeti pred vami to nepremagljivo moč ljubezni, ki vso hudobijo spremeni in je lahko prišla do predora šele v urah najbolj grenkega trpljenja! Vi ste smeli doživeti, kako je Mene vse meni namenjeno trpljenje vleklo navzgor namesto, da bi Me uničilo in kako vse življenje v meni postaja samo še bolj živo, namesto, da bi umrlo! Ta sveti zmagovalni duh je zdaj Moja dediščina za vas, ki vam jo hočem poslati kot tolažnika, kadar ne bom več vidno bival med vami. Skrbite potem, da bo ta Sveti duh postal lastnina vsega človeštva! Jaz hočem oditi nazaj domov v Svoje pra-bivanje, toda s tem Mojim duhom vam hočem poravnati poti v lastno notranjost, da boste držali pripravljena prebivališča za Mene in ko bom prišel, da bom lahko z veseljem tam vstopil in pripravil Svoje kraljestvo!

24 Bodite kot drevo, ki res dobiva moč za rast iz zemeljskih tal, svoje veje pa razširja proti luči in preseže vse, kar je zemeljskega! Napolnite tudi svoje brate s tem Mojim duhom, ki vas dviguje nad vso nizkostjo! Šele potem vam bo bolj jasno razkrito Moje življenje, ki ima moč vse, kar ni popolnega premagati! Vi vsi, Moji bratje, ki Me poznate, bodite sedaj moji oskrbniki! V vaše roke in vašo ljubezen polagam zdaj Moje že pred večnostmi pričeto odrešensko-delo. Jaz ne vem, komu bi še rajši prenesel to veliko sveto delo, kot vam, čeprav Mi stoji brez števila angelov in služabnikov na razpolago. Zato pustite v najgloblji ponižnosti in v ljubečem služenju dozorevati v sebi Mojega duha! On vam bo osvetlil Mojo resnico, ki osvobaja vsa življenja, čim bodo vaše življenjske naloge postale najsvetejši cilj nadaljevati Mojo delo!«

25 Gospod je zopet utihnil -, pomembno pogledal svoje učence in nato nadaljeval: »Vašo notranjo željo, da bi za vedno ostal pri vas, obrnite! – In tako vam danes povem: Ostanite vsi pri meni! Potem boste lahko dali Zemlji in njenim prebivalcem, kar bo vsem služilo za njihovo rešitev iz noči in zmot! V dveh tednih, ko bo sonce doseglo najvišje stanje (Op. Po naših časovnih izračunih se je ta vnebohod zgodil 21. junija) povabite vse brate tu sem, da vas bom lahko vidno še enkrat blagoslovil. Vi pa ne boste nikoli utrujeni, vedno znova biti pripravljene služiti in blagoslavljeni! Moj mir in Moja moč naj bosta vaš delež! – Amen!«

26 Brez, da bi zmotil pobožnost je Gospod izginil- - vendar je v vseh ostala najsvetejša ljubezen do Njega!

27 Po daljši tišini je Lazar rekel tiho: »Dovolite, da gremo k počitku! Kajti saj je skoraj preveč dobrega in čudovitega, kar smo smeli sprejeti od Njega! Jutri je tudi še en dan, ko bomo to sveto pobožnost v naših srcih lahko nadaljevali!

6. O molčanju

1 Ko je naslednje jutro zadonelo znamenje za zajtrk, so se kot vedno zbrali vsi bratje v veliki jedilnici, vendar se je Enos počutil zelo potlačenega in nesvobodnega, tako, da ga je Ursus vprašal: »Brat, ti je žal, da si prišel v Betanijo? Ne morem si predstavljati, da lahko človek, ki se mu je Najvišji tako ljubeznivo približal, še stoji pod takšnim dušnim pritiskom, ki se lahko prikliče samo z napačnim in nepravilnim mišljenjem.«

2 »Moj ljubi mladi prijatelj – kajti tako te moram imenovati – res je tako kot praviš!« je odvrnil Enos. »Najprej me je stiskala moja krivda, sedaj pa me stiska ljubezen, ki sem jo smel doživeti in uživati! Počutim se kot grešnik, ki ga vodijo na sojenje in goreče prosim Boga, naj mi bo milostljiv in usmiljen! To bi bilo še dobro dejanje, če bi me pretresla stroga pridiga! Sedaj pa pride ljubezen sama – in nakopiči na moje s krivdo obteženo vest novo ljubezen, novo dobro dejanje. Želim si ven iz svojega jaza! Želim si biti nekdo drugi. Toda jaz sem tako negotov, nobene moči nimam na tej novi poti priti do Jezusa, katerega smo mi križali. Zato mi noč ni prinesla zaželenega miru.«

3 »To je mučenje samega sebe,« je odvrnil Ursus živahno, »ker ti Jezusa, tega čudovitega, še ne poznaš dovolj! Poglej vendar druge brate! Vsi nosijo znamenje Njegovega miru, kot osrečujoči mir v svojih srcih! V njihovih očeh pa sveti lesk, ki ni iz te zemlje! – In zaradi česa? Ker jim je božja ljubezen postala lastna. Tebi pa je od Gospoda zagotovljeno odpuščanje, mir in odrešenje in vendar hočeš v sebi trdno držati, kar te dela nesvobodnega?«

4 »Moj ljubi Ursus,« je rekel Enos mehko, »hitra sprememba naših odnosov in spoznanje, da imam za seboj popolnoma izgubljeno življenje, me je storila tako bednega. Vendar, pusti me nekaj časa samega, da pridem z molčanjem na čisto s samim seboj! Šele v tišini svojega srca bom ozdravel in bo lahko vstopilo upanje vanj.«

5 Na to mu je Ursus odgovoril s sijočimi očmi: »Da, brat Enos! Samo v tišini srca ti je Jezus lahko pomočnik in Zveličar! Samo Njemu je mogoče pozdraviti in osvoboditi tvojo notranjost. Prepusti mu vso svojo dušo z najglobljim molčanjem, vse svoje misli pa usmeri v Njega. Potem se bo tudi v tebi prebudila zahteva, da se mu zahvališ in da ga ljubiš! Dokler se zaposlujemo še sami s seboj, izgubljammo dragoceni čas. Če pa se zaposlujemo v najgloblji tišini svojega srca samo z Njim, se bomo šele zavedali vrednosti našega življenja in preostali čas na tej zemlji hoteli bolj koristno porabiti!«

6 Še preden je Enos lahko odgovoril, so v sobo stopile Miriam, Ruth in Jezusova mati Marija. Ruth, katere obraz je sijal v najčistejši sreči, je takoj pohitela k očetu in ga

vprašala: »Oče, ljubi oče! Ali ne občutiš sreče v svojih prsih? Kakšno veselje, kakšna sreča končno vedeti: Varna sem in smem počivati v naročju večne ljubezni. Zdaj vidim svojo pot jasno pred seboj in naloge se mi zdijo tako lepe, ker sem zvedela in doživela, da sem ljubljena od tega dobrega in čudovitega Jezusa, ki je iz ljubezni do vseh, ki živijo v zmoti položil svoje življenje na tehtnico! Toda Bog ni samo meni podaril Svojega čisto novega življenja, temveč tudi čisto novo življenje vsem ljudem, ki ga ljubijo!«

7 »Otrok,« je rekel Enos, »veseli se svoje sreče! Jaz se še ne morem, kajti moja krivda in ljubezen stiskata moje čute in misli in med menoj in Jezusom stoji križ iz Golgote!«

8 »Oče, ali dvomiš v vstalega? Ali Njegove besede niso prodrle v tvoje srce in pometle staro nesnago iz njega?« je vprašala Ruth. »Prepričana sem, da bi se zgodil čudež, če bi imel zaupanje. Dvignil bi se iz hvaležnosti za Njegovo podarjeno ljubezen! Oče, jaz že vidim v sebi čudež: Križ iz Golgote ni nič sodnega, temveč za nas odrešitev! V križu leži naše zveličanje! Glej, On je obsijan z lučjo! Da, On daruje luč, veliko luči vsem, ki tja usmerjajo svoje poglede! On nam razodeva nad vsemi našimi slabostmi in grehi spravljivo Jezusovo ljubezen z Bogom! Zdi se mi, kot, da bi ta luč vsej noči hotela oznaniti: Šele tukaj, pri križu doživimo ločitev od vsega posvetnega! Tu sprejmemo novo življenje, mir in odpuščanje!«

9 Vsi, tudi učenci so osuplo gledali proti Ruth, ki je kot obsijana govorila takšne besede. K temu je mati Marija rekla: »Da, otrok! Tvoj duh ti je razodel to resnico, ki od mnogih, mnogih ne bo spoznana! Trdno in goreče veruj v to razodetje Njegovega križa in tvoje življenje se bo še sončno jasno izoblikovalo! Nikoli pa ne pozabi, da je bila to Jezusova odrešilna ljubezen, ki ti je to videnje darovala!«

10 Preden sta mogla Ruth in Enos kaj odgovoriti, je prosil Lazar navzoče, da sprejmejo zajtrk. Blagoslovil je njihova srca in jedi in zajtrk je bil potem molče použit. Za tem je Peter prosil hišnega gospodarja za blagoslov, ker so se učenci hoteli vrniti nazaj v Jeruzalem. Rekel je: »naša pot in delo je v Jeruzalemu! To je Gospodova volja, ki naj se zgodi zdaj in v vseh časih!«

11 Lazar je brate blagoslovil z besedami: »Izpolnite Gospodovo voljo, vi ste Njegovo upanje! Njegova ljubezen je vaš del! Tako opremljenim vam ne bo nikoli manjkalo moči in vztrajnosti premagati vse težave in trdote! Pred nami vsemi sveti križ! – Od sedaj naprej je simbol in znamenje notranjega miru z molčanjem pred Bogom! Pojdite v miru. Amen!«

12 Molče so se učenci poslovili. Resni pogled in nemi stisk rok je zadostoval, da je bilo povedano vse, kar je razgibavalo njihova srca. Na Theophila in Ursusa pa je to

slovo naredilo čuden vtis in Ursus je nekoliko prehitro vprašal: »Kakšna pa je ta nenavadna govorica? Ali je to res v Mojstrovem načrtu, da se tako - brez besed pogovarjamo? Kot tujec sem razočaran nad tem molčanjem.«

13 »Moj brat,« je odgovoril resno Lazar, »to molčanje je notranja govorica srca, skozi katero drug z drugim vse živo občuti. Mi se sporazumevamo s pogledom, stiskom roke in z našim popolnoma obujenim notranjim življenje med seboj in ne potrebujemo nič več zunanje govorice! Vedi, že v Jezusovi stalni prisotnosti smo morali vaditi to notranjo srčno govorico, medtem, ko smo Ga smeli, brez vsake zunanje besede, vprašati kadar koli in smo od Njega vedno dobili jasni notranji odgovor. (Op. Tudi mi vsi bi morali moliti in govoriti z Bogom s to srčno govorico in pričakovati v notranjosti Njegov odgovor!) Ti učenci stojijo sedaj pred čudovito milostno uro, ko vse z Jezusom doživeto, videno in slišano, mora postati šele popolnoma živo in s na ta način oblikovati do ognjene moči, katero potem ni mogoče več zadržati! Enako ognjenemu snopu, prelitemu s svetlobnim tokom, bo potem njihovo pričevanje o Jezusu! Kajti njihova obujena ljubezen hoče vse od Njega sprejeto najprej povrniti!«

14 Ursus je utihnil in se nenadoma počutil zelo majhnega, kajti o takšni govorici še ni ničesar vedel. »Brat Lazar,« je rekel potem počasi, »slutim nekaj velikega! Jaz sam bi lahko postal iz hvaležnosti ogorek, ki pa ne more nič sežgati, temveč hoče vsepovsod samo zanetiti ta ogenj svetega razodetja o Jezusovem delu ljubezni. Ker sedaj notranjost teh učencev vedno bolj spoznavam in molk bolje razumem, se zdim pri tem sam sebi tako majhen, tako predrzen, da bi najraje izginil čisto v ozadje!«

15 »O moj Ursus!« je odgovoril Lazar ganjen. »S tem pa si storil mojemu srcu veliko veselje! Kajti, da razumeš Gospodovo vodenje in se lahko dvigneš čisto v Njegovega duha, je potrebno, da tvoj jaz prispe do miru za vdano molčanje! Vedi: v vsakem trenutku, ko je moj lastni jaz še tisti, ki deluje, stopi resnično boljše življenje nazaj in delovanje potem ni popolnoma zadovoljivo! Glej, ti nosiš Njegovo življenje, Njegovo ljubezen res že v sebi, toda vendar še preveč od življenja tvojega lastnega jaza! Spodbujen po čudoviti milostni dopustitvi in razodetju skozi brate in Njegovem osebnem pojavu si dvignjen in nošen na novo višino, ki pa še ni tvoja resničnost, še ni tvoje lastno stališče, temveč samo podarjeno! Zaradi tega se boš moral še resno boriti v sebi, da boš ta visoka spoznanja posedoval kot svojo lastnino! Zato se veselim, da se hočeš, kot sam od sebe postaviti, kjer boš samo služabnik in učenec. Dokler živiš tukaj v Betaniji med enako mislečimi se ti to visoko, čudovito in milosti polno življenje ljubezni ne bo zdelo tako težko, ker živiš, kot v neki sončni deželi in si skoraj vedno samo sprejemnik! Šele, ko boš postavljen ven, kjer vladajo tema in mraz, laž in goljufija in brezvestnost, potem naj ti postane to milosti polno življenje

tukaj gonilna moč, ki hoče dvigniti in osvetliti vse, kolikor je kjerkoli mogoče! Šele takrat prične rasti tvoje notranje življenje notri v to sveto Mojstrovo življenje ljubezni, ker lahko postaneš dajalec, oskrbnik teh velikih dobrot, ki si jih v borbi s posvetnimi priboril, kot svojo lastnino. Šele potem lahko spoznaš in doživiš notranjo čudovitost, ki jo je bog pripravil tistim, ki Mu hočejo služiti v Njegovem duhu in iz lastnega duha ljubiti vse človeške otroke!«

16 »Hvala ti, brat!« je rekel Ursus z vzdihom. »V tvojih kratkih besedah ležijo tako globoke resnice, da bo trajalo dolgo časa, preden bodo postale moja lastnina! Sedaj sem tudi uvidel, da lahko te večne resnice zastopamo pred drugimi le, če je pred tem vsa resnica tudi v nas samih! Naj mi Gospod pomaga v svoji milosti, jaz imam gotovo voljo za to!«

17 »Potem pa ne bova govorila več o tem,« je odvrnil Lazar, »kajti šele v delovanju in delu uresničimo svojo voljo. (Op. Toda z govorjenjem o tem še volja izhlapi.) Toda za neko pomembno službo pa bi te še prosil. Potrebno bo še danes urediti stvar z Enosom in templjem, in ti bi bil pravi mož za to. Tempelj bo na svoj način poskušal hitro delovati! Zato se pripravi, da boš v dveh urah lahko odjezdil v Jeruzalem. V tem času bo Enos gotov s svojim pisanjem za veliki svet. Govori najprej s Pilatom, on je naš prijatelj, glede svoje varnosti. Vsekakor vzemi s seboj še nekaj vojakov, potem pa se ti ne more nič zgoditi!«

18 Bil je večer in v Lazarjevi hiši so bili prebivalci zopet zbrani pri skupni večerji, toda Ursusa še ni bilo nazaj, nemir pri Enosu in Theophilu pa je naraščal, medtem ko sta bila Miriam in Ruth polna zaupanja. Tedaj pa je prišel neki sel od Ursusa, ki jim je sporočal, da je bil povabljen k Pilatu in bo še ostal v Jeruzalemu, stvar z Enosom pa je urejena v splošno zadovoljstvo! Pri teh besedah se je Enos počutil kot odrešen! Hotel je dobiti od poslanca še več podrobnosti, vendar mu ta ni mogel dati nobenega dodatnega pojasnila več.

19 Lazar se je zahvalil in rekel Enosu: »Brat! To je bila ljubezen od Ursusa. S tem kratkim sporočilom je on tebi in tudi nam odvzel veliko skrbi! Jaz sem že vedel, ker mi je Gospod govoril v mojem srcu: »Brat, ljubezen je zopet odnesla zmago od tam! Kajti Ursus je lahko deloval čisto v Mojem duhu in pripravil tla v takšni obliki, da je celo marsikateri templjar v svoji trmi postal omahljiv!«

20 »Le kako je to mogoče?« je osuplo vprašal Enos. »Duhovniki s svojimi služabniki vred so, kolikor jaz vem, izrecni Jezusovi sovražniki! Tu se je ponovno zgodil čudež!«

21 »Brat Enos,« je odgovoril Lazar, »kar še ti imenuješ čudež, je za mene vidno delovanje Božje milosti! Veruj in ljubi še bolj, potem boš doživel resničnost teh mojih besed! Toda jutri bomo vse bolj natančno zvedeli!«

7. Ursusu v templju in na Golgoti

1 Naslednji dan, proti poldnevu so prišli končno tako želeni nazaj. Ne da se opisati veselja, ko je Ursus predal Enosu pisanje velikega duhovnika, v katerem sta Enos in Theophil razvezana svoje službe in prisege! – Oba sta se šele sedaj počutila prosta in srečna! Pri kosilu je Enos prosil Ursusa, naj vendar vsem prisotnim opiše svoje doživljanje v Jeruzalemu.

2 Ursus je najprej pogledal Lazarja z vprašujočim pogledom, ko pa je Lazar pritrdil, je Ursus pričel: »Ko sem včeraj zjutraj sprejel to naročilo za naša brata Enosa in Theophila za prostost in razrešitev vse potrebno ukreniti, sem bil vseeno nekoliko v skrbeh, ker so tvoje besede, brat Lazar, o lastnem življenju mojega jaza in zato pogosto nezadovoljivo delovanje naših besed, v meni še zelo delovale. Tako sem jezdil s svojimi spremljevalci v Jeruzalem, toda še vedno si nisem bil na čistem, kako naj srečam velikega duhovnika. Vprašali smo na poveljništvu. Tam sem se najavil pri stotniku mestne straže in sem bil vesel, da sem srečal starega znanca. Njemu sem povedal svojo željo in svojo misijo v templju in si izprosil pomoč v slučaju potrebe. Nato smo bili vodeni v hišo Poncija Pilata, kjer sem bil, kot Rimljan nad vse prisrčno sprejet. Ko sem opisal svojo prošnjo in predložil overovljeno pisanje in pooblastilo, sem imel v našem bratu Pilatu že dragocenega pomočnika in sem zvedel o tej čudoviti bratski ljubezni, kajti Pilat je hotel zadevo sam vzeti v roke! Po majhnem prigrizku smo se skupaj peljali na poveljništvo, kjer je Pilat izdal nekatere odredbe in potem smo šli v tempelj. Nočem opisovati vtisov, ki sem jih imel, ko sem stopil v tempelj. Prostovoljno so naju odpeljali v sobo velikega duhovnika, ki mu je bil prihod deželnega glavarja že najavljen od mestne straže. Tedaj pa se je v meni zbudila neka pozornost zbujujoča sprememba: moj jaz, moje misli so se potegnile nazaj, kot same po sebi, pred moje oči pa je stopilo veliko trpljenje našega brata Enosa in doživel sem njegovo krivdo in njegovo hrepenenje, da bi bil prost od tega nevrednega pritiska! Nato sem še enkrat videl predvčerajšnjo sceno pred svojimi očmi, ko je Jezus sam govoril Enosu: "Jaz sem odrešenje in odpuščanje!" Pri tem sem bil nenavadno miren in okrepljen, kajti občutil sem Jezusovo prisotnost. Velikemu duhovniku Kajfasu sem predložil oba pisma, kot tudi pooblastilo, toda on o tem ni hotel nič vedeti. "Za to moram sklicati visoki svet." je rekel Kajfas strogo, "kajti oba sta duhovnika in verolomca! Ustrezajoča povelja bodo razdeljena." Med tem času je Kajfas povabil svojega prijatelja Pilata in mene v stransko sobo. Pilat je pritiskal na izvršbo, ker mene, kot svojega gosta že pričakuje njegova žena. Misli velikega duhovnika sem jasno spregledal in uvidel, da je potrebno imeti pred njegovo zvitostjo največje

zadržanje. Po kratkem času je najavil neki sel, da je visoki svet pripravljen nastopiti v razpravi. Z goreč prošnjo: "Gospod Jezus, sedaj Te potrebuje!" sem stopil med zbrane. Pilatu so ponudili stol, jaz pa sem moral stoje predložiti svojo zadevo. Bratje, zahvaljujem se Gospodu, da nisem templjar! Kako zabito, kako nepošteno ti može oznanjajo svoja razmišljanja! To mi je pognalo rdečico sramu v obraz. Prošnja je bila odklonjena in oba duhovnika z zahtevo, da se naj oba duhovnika postavita pod obtožbo. "Je to vaš odgovor na to prošnjo?" sem vprašal velikega duhovnika, kar je on potrdil. Tedaj pa se nisem mogel več zadržati, stopil sem nekaj korakov naprej in drzno rekel: "Tega odgovora ne bom vzel s seboj v Betanijo! Ta dva nimata nobenega prekrška nad seboj! Sama njuna vest jima več ne dopusti ostati med vami in vašo družbo! Zato hočeta te odnose pravilno rešiti. Vi pa ju hočete postaviti na zatožno klop? Dobro, delajte tako naprej, samo pomislite, da onadva stojita pod Rimsko zaščito! In to, kar hočete storiti tema dvema, bom jaz storil z vami. Z močjo svojega poklica, kot cesarski zastopnik, vas bom postavil pred obtožbo:

3 Prvič: Zavestnega umora nekega nedolžnega in potem lažnivih predstavitev o vstajenju tega, ki ste ga vi križali! Kajti Jezus je moj prijatelj! Njegova čast je tudi moja! Nihče mi ne more preprečiti, da se potegnem in vrnem čast mojemu vzvišenemu prijatelju Jezusu! Če boste vztrajali pri svojih namenih in svojo trdosrčnost hoteli kronati z delom hudičevega sovraštva, bom sklical ves Jeruzalem, da se jutri prepriča o resničnosti in realnosti Vstalega! Vi prav dobro veste, da se je Jezus že mnogim prikazal! Pa vseeno ostajate stari?! – Vi ste bolje obveščeni, kot nekateri privrženci Njegovega nauka, toda vaše sovraštvo in vaša oblastiželjnost vam ne dopuščata, da bi priznali resnico o Njem!" Tedaj pa je veliki duhovnik odgovoril drzno: »Mi se ne bojimo Nazarenca, pa tudi tebe se ne bojimo! In s kakšno pravico nas hočeš postaviti pod obtožbo. Rad bi videl tisto sodišče, ki bi zaradi nas sedel k sodbi!" S čisto mirnim glasom sem mu odgovoril: "S pravico, ki je moji ljubezni dovolila najti Jezusa, pred pristojno mesto pa tisto, ki ga zahteva Jezusova žrtvovana smrt. Pred isti form vas bom pustil postaviti in v natančno takšnem stanju, kot ste vi postavili Jezusa pred ljudstvo! To je moj odgovor! Rimljan zahteva pravico in pravičnost, toda prosil ne bo! "Deželni poglavar Pilat je potrdil moj sklep, da nam oni sami nudijo pripomoček za to. Veliki duhovnik se je široko nasmejal, toda v tistem trenutku je javil neki služabnik: "Gospod, v preddverju in okrog tempeljskega prostora se zbirajo rimski vojaki, kaj naj naredim?" Tedaj pa je veliki duhovnik vznemirjen planil kvišku in rekel Pilatu: "Kaj pa naj to pomeni? To je poseg v naše pravice!" Pilat pa je, opogumljen zaradi prisotnosti mladega Rimljana proti nevarnim templarjem, smehljaje odgovoril: "Moj prijatelj, pomiri se! To je pravica

samoohranitve in se zgodi za varnost upravičenih rimskih interesov! Ali prenesete to majhno žrtev in izrazite obema prosečima duhovnikoma prostost in vsem privržencem Zveličarja Jezusa iz Nazareta poročstvo, da se brez škode glede njihove prostosti smejo zbirati, ali pa mi z vami naredimo isto, kar ste vi storili z Jezusom in z dokazi še na mnogih drugih! Nekaj drugega ne obstaja. Kajti tudi jaz sem se prepričal o resničnosti vstalega!"

4 Mračno molčanje je ležalo med zbranimi, tedaj pa je prišel duhovnik Joab, prijatelj našega Enosa k meni in mi rekel: "Gospod, tvojo strogost sem jaz že spoznal! Toda ne morem mimo tega, da te nebi vprašal: Zakaj pa Jezus takrat ni spregovoril nobene besede za Svojo razbremenitev? Njegovo molčanje je bilo za nas priznanje Njegove krivde! Ti nas imenuješ za Njegove morilce? - Mi smo bili samo podaljšana roka in izvajalci našega zakona!" Temu duhovniku sem odgovoril: "Jaz sem te spregledal. Tvoj ugovor hoče samo oslabiti našo voljo. Toda tebi in vam naj bo tu povedano: Prav zato, da bi vam prizanesel in vam dopustil možnosti, da bi le še prišli do spoznanja in priznanja tega Božjega maziljenca, je vse to dopustil, kar se je zgodilo na Njem! Toda jaz nimam nobene zapovedi, da naj vam prizanašam, ker mi vaše brezsrčno delovanje pripomore k temu! Torej, razmislite! Naj se zgodi, kot smo vam dali vedeti!"

5 Tedaj pa je še enkrat prišel veliki duhovnik k Pilatu in hotel ugovarjati, vendar je postal Pilat razburjen in rekel glasno: "Ne, nobene besede več! Ali naredite to kar zahtevamo prostovoljno, ali pa boste občutili cesarjevo oblast! Dovolj dolgo sem nosil krivdo za Jezusovo smrt kot breme v svojem srcu! Sedaj čutim največjo potrebo, da temu brezpravnemu pomagam nazaj pridobiti Njegovo čast. Želel bi, da bi mogel posušiti vse solze in omiliti vse bolečine, ki jih je vaša brezbožnost storila nad tem resnično nedolžnim! Jaz sem se zavzel in Vstalemu obljubil, da bom bedel nad vami in vam preprečeval, da bi nadaljevali svoja sovražna dejanja nad Jezusovimi privrženci! Zdaj leži vse na vas, ali bomo prijatelji ali pa ostanemo sovražniki! V eni uri nama dajte pismeni odgovor! Počakala bova v preddverju pri poveljništvu, nazaj se ne vrneva več!"

6 Še enkrat sva vse trdno pogledala, nato pa z mirnim korakom zapustila sobo in odšla k stotniku, ki naju je že pričakoval. Njegovo sporočilo, da je storil vse po najini zamisli, nama je prinesel že nasproti in medtem, ko smo se še pogovarjali, je že prinesel templjarski služabnik pisanje, v katerem je potrdilo, da sta Enos in Theophil prosta in še eno pisanje s prošnjo, da varujemo čast in ugled templja in ne motimo miru svetih dvoran! "Dovolj je doseženega!" je rekel Pilat zadovoljno, tisto drugo pa se bo že pozneje doseglo." Nato je podal povelje in vojaki so se zopet vrnili nazaj v svoja

bivališča.

7 Midva pa sva večer preživela še skupaj v zanimivih razgovorih o Jezusu in o našem časovnem in večnem zveličanju. Nazadnje pa sem še izrazil željo, da bi zgodaj zjutraj odšel na Golgoto in Pilat se je takoj ponudil, da bi me spremljal. Že zgodaj sva se odpeljala z majhnim spremstvom na sveto mesto, toda, kako sem osupnil: postavljeni so bili trije križi, dva manjša in eden veliki na sredini. Vprašal sem: "Le kdo je to naredil?" Tu sem dobil odgovor: "Jaz sem jih pustil postaviti za strašilo templarjem! Prepovedal sem tudi, da se tu izvrši še kakšna usmrtitev, da Zveličarjeve zadnje besede: "Dopolnjeno je!" ne bodo oskrunjene! Tako sem počastil Jezusa, da sem pustil postaviti znamenje Njegove ljubezni in Njegove vdanosti, kot spoštovanje vsebujoči simbol viden daleč naokrog!"

8 Izboklo pretresen sem stal pred tem velikim križem! Čeprav ni bil isti, na katerem je Gospod in Zveličar Jezus umrl; se je vseeno razvilo pred mojimi notranjimi očmi tisto, kar se je tukaj zgodilo! Nato sem zaklical, gnan od znotraj: "O Gospod in Zveličar Jezus! Ti Sam si mi pustil doživeti Svojo ljubezen in mi razodel Svoj resnični in sveti nauk. Kar pa občutim tukaj na mestu Tvojega trpljenja in smrti, Jezus, je Tvoja resnična čudovitost, ki hoče skrbeti še za najgloblje in najnižje in nuditi spoznanje, da za vso bodočnost ne bo nihče, pa naj bo kdorkoli, prosil zaman pri Tebi odpuščanja! O Jezus, dopusti, da postane ta Tvoj duh moja lastnina, da bom čisto v Tvojem pomenu služil samo Tvoji ljubezni! Globoko pretresena, vendar tudi nad vse osrečena sva se obrnila od mesta trpljenja, pa vendar vam moram povedati: bilo mi je, kot da sem zapustil nebesa!« - -

8. Pri slavnostni pojedini iz nebes

1 Demetriji se je dogovoril z Lazarjem in Ursusem, da skupno s svojim spremstvom ostanejo do dne, ki ga je določil Jezus še gostje v Betaniji, kar je Lazar z veseljem sprejel in tako so minevali dnevi v medsebojnem služenju ljubezni, kot je bilo potrebno, da bi pri Enosu in Theophilu dosegli duhovni preporod v duhu Vstalega. Ursus in Theophil kot tudi Demetriji in Enos so postali neločljivi. Ursus je služil Theophilu in ga poskušal oživeti in ga narediti polnega ognja, kot je bil on sam, medtem ko je Theophil njemu razlagal zgodovino Izraelskega naroda. Prav tako je tudi Demetriju uspelo, da staremu Enosu odvzame še zadnji ostanek templjarskega mišljenja in ga narediti za prosečega in zahtevajočega Božjega otroka. Njegov izrek: »Enos, jaz z grehom in krivdo nimam nič več opraviti, temveč z živim Bogom ljubezni, ki je odpuščanje in rešenje!« je razrešil še zadnje ovire. In tedaj je bil končno vsak dvom v Enosu premagan! Misli na njegovo preteklost so utrdile samo še željo: Živeti

hočem samo še za Njega, v ponižnosti in hvaležnosti!

2 Po skupni večerji je nekega večera Lazar rekel: »Jutri nas čaka veliko dela, kajti k nam pridejo ljubi bratje, da bi dan praznovanja, katerega je določil Mojster, preživali pri nas! Zato si poiščimo za današnjo noč pravi mir, da bomo sposobni za vse zahteve!«

3 Drugo jutro je z velikim veseljem vse pripravljeno za sprejem gostov in proti poldnevu so že prišli tudi prvi obiskovalci. V vrtovih se je prenehalo z delom in vsi prebivalci in delavci so prišli v prazničnih oblekah. To je veljalo kot dokaz vsem obiskovalcem in prebivalcem, ki spadajo v Betanijo, da je Betanija oskrbovalno mesto ljubezni!

4 Tempelj je tudi danes odposlal svoje poizvedovalce in ti niso malo strmeli, ko je v Betanijo prihajalo vse več ljudi. Tudi Kisjonah je prišel in prisrčno je bil pozdravljen. »Gospod hoče, da sem jaz danes in jutri tvoj gost,« je rekel Lazarju. »In tudi moje srce me je strašno vleklo sem.«

5 Tudi jaz se veselim, da te imam tukaj,« je odgovoril Lazar, »Mojster je povabil vse brate tu sem! On hoče res končati Svojo misijo, da bi učencem osebno predal svoje delo!«

6 Tudi Pilat je prišel s svojo ženo, toda ona je ostala pri ženah. Velika dvorana je bila praznično okrašena in bogata pojedina pripravljena. Vse Jezusu na čast in zahvalo za Njegovo ljubezen in vsa Njegova dobra dejanja! Gostje so se razkropili po hišah in vrtovih in se živahno pogovarjali, toda še vedno so manjkali učenci iz Jeruzalema. Lazar je bil skupaj s Pilatom, Kisjonahom in Demetrijem, pri čemer se je še enkrat govorilo o vzroku, zakaj hoče Gospod tukaj združiti vse Svoje zveste.

7 Kisjonah je rekel: »Nikoli ni Gospod odšel od mene in mojih! Zdi se mi, kot bi bil ON vedno okrog nas s Svojimi očmi. Niti najmanjša bolečina, ki nam jo je prizadejala Njegova smrt nas več ne obremenjuje!«

8 Pilat je odvrnil: »Za srečne se lahko štejete, ker vaša ljubezen pripada tistemu, ki je zagotovo sama ljubezen! Toda meni ni tako dobro, ker še vedno stoji Jezusova smrt, kot nekaj v mojem življenju, kar me opominja na mojo veliko krivdo! Lahko je Njegova ljubezen še tako velika, še tako odpuščajoča, tega dejanja ne more spremeniti, kot, da ga ni bilo!« -

9 Tedaj je rekel Lazar: »Brat, pred kratkim govori ena mlada sestra svojemu očetu, kateremu je bilo to križanje tudi težko srčno breme: "Jaz vidim ta križ oblit z nebeško lučjo! On ni nič obtožujočega, temveč nam on dokazuje spravljivo ljubezen Zveličarja, da bi zablodelim ljudem naredil prosto pot do Boga! To je čudež od Golgote!" Tako boš tudi ti še doživel v tem veličino in moč. Kajti križ od Golgote je opomin na tišino,

da bi si prostovoljno podredili voljo Boga!

10 Prišli sta sestri Marija in Marta in obvestili brata, da so medtem prišli učenci in da naj bi on dal znamenje ta skupni obed, da je vse pripravljeno. Ko so vsi našli prostor, se je pričela slovesna pojedina z zahvalno pesmijo in hvaležno molitvijo in vsa srca so se veselo ujemala.

11 Po obedu je Ursus vstal kot gnan od notranjega nagona in rekel s svojim lepo zvonečim glasom: »Mi vsi, ki smo tukaj zbrani, smo na novo doživeli blaženost, ki leži v resnični ljubezni do bližnjega! S tem so naša srca odprta tistemu, ki vse nas tako goreče ljubi! On nam ni dal samo svoje ljubezni, temveč dal je tudi Svoje življenje za nas, da bi bili odrešeni mraza sebičnosti in zmot sveta. Zato smemo verovati: Mi smo Njegova lastnina, smo Njegova s trpljenjem in smrtjo priborjena sreča! O moji bratje! Kdor je, kot jaz, v svetu že šel skozi vojne in opustošenja, skozi bolezni in kuge, spozna veliko vrednost ljubezni, ki j je Jezus prinesel vsem ljudem! Zato glasno priznavam: Ni večje sreče, kot vedeti: Jezus Gospod in Zveličar je tudi mene sprejel v Svojo ljubezen in mi je s tem odprl vrata, da občutim vso Njegovo krasoto!« -

12 In oživljen od duha je Ursus še enkrat vstal in rekel: »Tako, kot se bodo Gospodu odprla vrata sama od sebe, da bo lahko vstopil v našo sredino, tako so tudi nam vsak čas odprta mala in velika vrata v hišo, kjer nas hoče pričakati! To je v svetišču templja, ki naj bi Mu ga mi sami zgradili v našem notranjem svetu!«

13 Vsi so bili ganjeni od teh Ursusovih gorečih besed. Njihovi pogledi so se usmerili proti vratom, ki so se tiho odpirala. In Gospod je svečano vstopil! Prišel je do miz in z razširjenimi rokami blagoslovil prisotne: »Mir! - Sveti mir bodi z vami vsemi! Ta mir naj prodre vse vaše bistvo, da se boste počutili dvignjeni in nošeni kot od močnih rok stran od vsega posvetnega in se počutili kot naprošeni na Mojih prsih, da bo Moj duh in Moje notranje življenje popolnoma razodeto! Tebi, brat Lazar pa se zahvalim, da si čisto v Mojem smislu ta dan oblikoval za posebni praznični dan. Danes hočem biti še enkrat med vami, kot v preteklih dneh in hočem potem končati Svojo misijo med vami! Nihče naj se ne počuti stiskanega zaradi Moje prisotnosti, kajti jaz sem še isti, kot sem bil takrat, ko sem kot človek bival med vami!«

14 Ko je Jezus umolknil, so se vsi dvignili in hoteli objeti Njegove roke. On pa je ljubeznivo rekel: »Otročički, vaše veselje Mi zadostuje za vašo hvaležnost! – Glejte, sedel bom med vas in ostal do jutri pri vas! Zato se počutite veseli in prosti, kot prej! »

15 In On je sedel med Ursusa in Theophila. Iz kuhinje so prišle nekatere žene k Lazarju s sporočilom: »Gospod nam je dal vedeti, da danes ne potrebuje našega dela. Po Njegovih služabnikih bo opravljeno nadaljnje delo!«

16 Tedaj je Lazar rekel Gospodu globoko ganjen: »O Gospod in oče! – Že s Svojo

ljubeznijo si nas tako bogato blagoslovil, pa vendar hočeš tudi danes zopet biti veliki gostitelj! Vse iz Tebe in od Tebe je dobro! Toda danes sem te hotel osrečiti, kot to zahteva moje ljubeče srce.«

17 Gospod je rekel: »Moj ljubi brat Lazar. Jaz sem dobro vedel za to tvoje hrepenenje iz ljubezni, toda Moja ljubezen je večja in močnejša! – Zato imej potrpljenje, tvoja ljubezen bo še dovolj pogosto prišla v poštev, medtem, ko bom Jaz pozneje vam lahko dal samo po vaših zahtevah. Za vas bo napočil novi čas, čas delovanja in ustvarjanja za Moje delo! Neki čas, ko ne boste smeli biti utrujeni, ko vas bo napolnila zavest: Ljubezen do Mene vam bo dala notranjo moč in vera Vame bo naredila vaše stališče neomajno! Vi ste doživeli krasote, ki izhajajo iz Očeta! To bi želel sedaj še enkrat vidno postaviti pred vaše oči, da bodo ti novi bratje v resnici doživeli neslutene krasote Božjega kraljestva! Da bodo oni svoje velike naloge spoznali in vedeli, za kakšno popolnost se naj bori in bojuje človeška duša!«

18 Belo oblečeni služabniki so vstopili in brez šuma pospravili in prinesli nove jedi, ki so bile sestavljene iz jagnjetine pečenke in svežega pšeničnega kruha. V kristalnih kozarcih se je lesketalo zlato rumeno vino in v večjih roza obarvanih steklenih posodah so ležale hruške, grozdje in fige.

19 Stari Enos in Demetrij sta malo strmela nad tem, kako se je to opravljal brez vsakega šuma in z nesluteno hitrostjo, ko je vendar pretekla komaj ena ura od kar so se vsi nasitili!

20 Tedaj pa je Gospod vstal, blagoslovil s svojimi rokami obed in rekel: »Otročiči! Jejte in pijte! Moje srce je polno veselja, da vam lahko še enkrat vidno služim s temi darovi iz nebes! Jejte in pijte od tega in se veselite in sprejmite Moj blagoslov! On bo za vedno ostal vaš delež! » In potem obrnjen k Ursusu reče Gospod: »Ti moj Ursus, Me zdaj poznaš, Moje življenje je ustvarilo v tebi novo življenje! V tem prebujenem notranjem življenju ti je veliko razodetega, toda najlepše od vsega bo šele nastalo, ko boš, kot oddaljen od Moje pomoči, v trdem boju s posvetnim, kot iz sebe samega moral delovati in ustvarjati! Čeprav se ne bo dalo vse usmerjati po gladki poti, ti mora dati tvoj prebujeni duh vso podporo in trdnost! Kajti delujem lahko in smem samo še toliko, kot bo Moj Jaz v vas obdržal prostora, po vaši prosti otroški ljubezni in se bo vaš mali jaz še lahko potegnil nazaj! Tebi, Moj Theophil, pa povem: Ne glej nazaj, temveč samo Name. Mojo skrbno ljubezen si spoznal, toda nisi še čisto prost od starih predstav o meni, da bi lahko Mojemu nauku resnično služil! Zato boš v tej noči doživel, kako sem jaz za vse poskrbel za tiste, ki so nekoč imeli željo nositi Me v svojih srcih!«

21 Nato se Gospod obrne na vse in reče: »Moja velika ljubezen pripada vsem vam

vedno! Toda samo kdor Me bo z vso ljubeznijo objel, tisti je pri Meni in k temu lahko pridem, pri njem stanujem in se skozi njega razodevam! Glejte, jaz sem vaš Oče, vi pa ste Moji ljubi zvesti otroci! Vsa nebesa hočem zapustiti, vse njihove krasote naj se razblinijo pred Mojimi očmi, če bo eden od Mojih otročičev tu na zemlji z ljubečim in hrepenečim srcem hrepenel po Meni! Hitreje kot blisk bom njegovo hrepenenje potešil in se veselil in sončil v obujeni in rastoči ljubezni takšnih otročičev.«

22 Z zvestim pogledom je On gledal v oči Svojih okrog Njega zbranih ljubih, nato pa nadaljeval: »O Moji bratje! Še enkrat je Moj prostor med vami, od jutri naprej pa grem še v vas! Danes se hočem veseliti z vami in vas hočem okrečiti, da nebi nikoli in nikdar več nastala žalost v vaših srcih, da hočem zdaj oditi vidno od vas! In da boste spoznali, da se bo z Mojo zunanjo ločitvijo šele izvršila (dopolnila) naša notranja povezava za večno! Jaz grem sedaj nazaj v Svojo večno domovino, v Moje prabivanje! – Vendar vas bom pustil še v tem zunanjem svetu, da boste nadaljevali Moje pričeto delo! – Jaz zdaj ne morem nikomur več reči: Pojdi za Menoj tja, kamor grem Jaz zdaj! Jaz moram vaš nadaljnji razvoj vašega notranjega življenja, zaradi vaše sreče in vaše blaženosti prepustiti vam samim! Toda zdaj bodite veseli! Še enkrat uživajmo skupaj, kar moja ljubezen za vse vas drži v pripravljenosti, potem pa gremo na Oljčno goro, da bom končal Svoje poslanstvo!«

23 Ta večerja je vsa srca čudovito veselo uglasila in nihče ni mislil na prihajajoče Gospodovo slovo! Jezus pa je ostal miren in resen. Nekatero besede so se še izmenjale sem in tja in tako je prišla polnoč. Tedaj pa je Gospod povabil vse, da Mu sledijo, - in tako so zapustili hišo in šli počasnih korakov proti Oljčni gori, ki je na tej strani pripadala tudi Lazarjevemu posestvu.

9. Jezusov vnebohod

1 Tako kot so bili polni življenja v hiši, tako so bili polni miru sedaj. Gospod je zahteval, da so se njegovi učenci zbrali okrog Njega in tako je šel v sprevedu pred njimi in na nekem prostem prostoru, kjer je bilo že kot od angelov položenih veliko pregrinjalo in preprog, so se namestili.

2 Noč je bila lepa in zvezde so med seboj tekmovali v iskrenju in svetlobi in molče so uživali vsi to krasoto vidnega neba. Pri tem pa sta bila Ursus in Theophil predstavljena v neko duhovno spanje in njuni duši sta bili od angela Rafaela vodeni v njuno prejšnjo domovino, kjer sta smela zavestno doživeti čudež velike Očetove Božje ljubezni.

3 Gospod je še vedno molčal, toda Njegovi učenci so bili polni življenja in odkrijejo zbranim še enkrat ta veliki ljubezensko odrešenjski načrt Boga, s temi v temi

zablodelimi človeškimi dušami! In tako je minila noč, zvezde so zbledele in jutranja zarja je oznanila novi dan. Ursus in Theophil sta bila zopet postavljena nazaj v naravno stanje in sta verjela, da sta spala in zelo živo sanjala, vendar nista imela priložnosti povedati svoje nenavadna doživetja!

4 Ko se je sonce dvignilo nad horizontom, je šel Gospod k vsakemu in mu položil Svojo roko za trenutek na glavo, ga blagoslovil in molil ter ga imenoval po njegovem imenu, nekaterim je izrekel še kakšno prošnjo, drugim objubo! Ko je prišel do Ursusa je istočasno položil roko na teme tudi Theophilu in obema rekel: »Otroka! Moja volja vaju je danes naredila za lastnika velikih skrivnosti! Ker stojita še pred velikimi nalogami, sta morala zvedeti, da spadata skupaj časno in večno! Ti moj Ursus, si videl, kako je Moja žrtev cenjena na svetu, ki je bil nekoč tvoj, preden si postal tukaj človek! In ti Ruben – Theophil, se lahko brez strahu počutiš eno z Menoj, ker si zdaj videl, kaj zmore ljubezen!2

5 Obrnivši se k Enosu, pa je Gospod rekel, medtem ko je svojo roko položil na njegovo glavo: »Tebi Moj sin pa povem: Ne dvomi več o tem doživetju z menoj. Če pa boš čutil, da te ne izpolnjujem več s Svojim duhom, potem pusti Moj križ ostati kot posrednika med nama. Kajti vsak, ki se hoče počutiti eno z Menoj, mora ljubiti tudi Moj križ.« (Op. Tudi lastno trpljenje, kot križ naj nam bo vedno, kot vabljeni klic na večno domovino!)

6 Tako so vsi sprejeli svoj delež ljubezni! –

7 Učenci pa so se nato zbrali tesno okrog Njega in sprejeli še posebne besede, ki pa jih drugi niso mogli razumeti.

8 Nato se je Gospod obrnil še enkrat proti vsem in rekel: »Otroci! In vi, moji bratje! - Iz vseh svetov so priče na tem mestu in vse vaše slutnje in pred-slutnje blagoslavljujejo to uro v kateri se njihova skrivna želja izpolnjuje. (Op. Kot poslanci od Boga že od kar obstaja človeštvo napovedujejo na Odrešenika, tako so tudi na druge svetove poslani odposlanci, ki kažejo na tistega, ki bo vsem duhovnim bitjem nekoč prinesel največje in najčudovitejše božje otroštvo in s tem osvoboditev iz vsega suženjstva te minljive materije! Ko je Bog sam postal človek, so o tem izvedeli tudi prebivalci drugih svetov in so s hrepenenjem in svetim zanimanjem spremljali vsa nadaljnja sporočila o Njegovem odrešenjskem delu. Njihove prošnje so postajale vedno bolj nujne, da bi tudi oni postali priče teh dogodkov na tej majhni zemlji, ki naj nebi samo zemeljskim prebivalcem, temveč tudi drugim svetovom prinesli dokaz te največje božje ljubezni. Tako so jim bili veliki petek in velika noč do vnebovhoda vedno globlji prodor v Božje bistvo in z neslutnim veseljem so stali zdaj pred izpolnitvijo svojega hrepenenja in svoje največje želje Boga spoznati kot tistega, ki je v resnici, medtem, ko so

sodoživljali, kako Gospod, veliki Stvarnik dosežek svojega svetega odrešenjskega dela kot dediščino položil v roke Svojih otrok in bratov in s tem zaupanjem naznani vsemu stvarstvu: »Svoje otroke postavljam s tem za enake Sebi!«.) Kajti poslušajte: ta ura je in je bila predvidena že v velikem načrtu Mojega nastanka – človeka! Od sedaj naprej se morate zavedati: V vsem vašem delu in dejanjih morate biti samostojni, kajti Jaz vam bom zapustil samo Svojo živo besedo! Ko bom Jaz sedaj izginil izpred vaših oči, se bo ta Moja zadnja želja, da postanete samostojni, izpolnila! S Svojo vidno prisotnostjo tako ne bom več oviral vašega prostega notranjega razvoja in razvoja vaše ljubezni k dejavnosti po njej. In tako polagam Svoje delo, ki ga je potrebno še dopolniti z zaupanjem, kot dediščino v vaše roke! Obvarujte to, kot vaše največjo svetinjo in jo stražite z vso svojo ljubeznijo, da sovražnik vsega življenja zdaj vašega dela ne bo mogel uničiti! Res se vračam domov! Kajti domovina vseh domovin me pričakuje! Toda vseeno ostajam nevidno pri vas in vseh tistih, ki Me ljubijo in Mi hočejo služiti na tej vaši zemlji! Tako iščite in me boste našli! Toda nobeno bitje Me ne bo našlo, če Me ne bo našlo na tej zemlji! Zato bo Moje ostajanje na tej zemlji tako dolgo, dokler ne bo vse, kar je izgubljenega, pripeljano nazaj domov!«

9 Gospod je tiho gledal v jutranje sonce, kot v daljne razmere, potem pa nadaljeval: »Jaz vas bom zdaj pustil same! – Toda to naj bo vaša tolažba in vaša moč! Jaz sem premagal svet in bom tega Svojega zmagovalnega duha poslal k vam! Oboroženi s tem Mojim duhom pojdite potem ven v svet in ponesite to Mojo besedo vsepovsod tja, kamor vas bo priganjal duh! In sejte Moje življenje ljubezni namesto mene globoko v srca ljudi! In karkoli ste, kot priče doživeli pri Meni, naj zdaj pri vas doživijo vsi tisti, ki vam bodo sledili! Jaz vidim vprašanja v vaših srcih, kdaj bom ponovno prišel, da bi tukaj postavil Svoje kraljestvo pri vseh tistih, ki Me s hrepenenjem pričakujejo! Časa in ure niste dolžni vedeti! To je pridržano očetu! Vi pa boste kmalu občutili silo in moč Mojega duha v vas, ki vas bo priganjal, da oznanjate Mojo besedo narodom!«

10 In s svojimi na široko razširjenimi in blagoslavljaljajočimi rokami je Jezus zaklical že čisto obsijan: »Tako sprejmite Moj blagoslov! Moja ljubezen in Moj mir naj bodo za vedno vaš delež!«

11 Pred očmi vseh se je spustil navzdol svetel oblak, v katerega je bil Gospod in Mojster kakor ogrnjen in dvignjen proti nebu. - -

12 Tako je izginil njihovim pogledom (Lukež 24.pogl.od 50 do 51. vrsta) Z molitvijo so gledali vsi za ljubljnim Mojstrom. Pri njih pa sta stala dva nebeška pričevalca, ki sta jim prinesla oblubo: »**Tako kot smo Ga** videli ovitega izginiti proti nebu, prav tako zastrt bo on nekoč ponovno prišel! Da bi otroška ljubezen in otroška zvestoba lahko

šele popolnoma odkrila ljubezen in usmiljenje Božjega sina!« Glej tudi APD 1,10-11

10. Odmevi

1 Na ta dan so še vsi ostali v Lazarjevi hiši in iz oči vseh se je svetilo neko sveto veselje in hvaležnost, v njihovih srcih pa je odzvanjal napev: »Mi smo izbrani, da sodelujemo na Gospodovem svetem delu in oznanjamo Njegovo besedo vsem, h katerim nas bo napotila Njegova ljubezen!«

2 Posebno ti, drugače tako resni učenci, so izžarevali neko veselje tako, da je Ursus zašepetal Lazarju: »Zakaj neki je v srcih, ki Gospoda tako ljubijo, sedaj vidno neko notranje veselje, (Lk 24,52) ko vendar vedo, da zdaj ni več mogoče z našimi očmi Njega gledati in z našimi ušesi slišati Njegov ljubeznivi glas! Kajti On je odšel nazaj v svojo pra-domovino in nam je zapustil samo Svojo besedo polno življenja in obljub o Njegovem ponovnem prihodu. Gospod jim je moral povedati res še nekaj čisto posebnega!«

3 Pri tem vprašanju je začutil Lazar neki pritisk v svojih prsah, da učencem, ki so se pripravljali na vrnitev v Jeruzalem, položi na srce še eno prošnjo in zato je rekel: »Ljubi bratje, nekateri nosijo v sebi tiho hrepenenje, zvedeti nekaj o tistih visokih besedah, ki jih je Gospod nazadnje še govoril vsem Svojim učencem in jih ostali nismo mogli slišati.«

4 »Res je dobro, da si vprašal po tem,« je rekel Peter, »da bo to lahko vsak slišal! Glejte, mi vsi smo bili danes priča o nekem dogodku, ki ga nihče od nas pred tem ni pričakoval! Vsak je sprejel še posebne besede blagoslova od Njega, vendar so Njegove zadnje besede veljale samo nam, kot Njegovemu najožjemu krogu učencev. Vsekakor pa nimamo nobene zapovedi, da vam teh besed nebi smeli povedati in zato vsi poslušajte, kajti govori Mojster za naša srca: "Bratje! – Jaz stojim danes pred zaključkom Svojega poslanstva! Ne bi vam želel še enkrat ponavljati, kaj vse naj bi delali ali opustili, temveč samo čisto na kratko obrazložiti, zakaj se hočem tako vidno ločiti od vas in od vseh, ki so tukaj zbrani! Bratje, vi veste, da nič človeškega, nič dušnega ne more zadržati Moj zmagovalni potek! Neomajno Si prizadevam za ta visoki notranji cilj, ki ga Božanstvo polaga Vame pred menoj! In vi veste, da je cilj izpolnjen! Ko se bom iz tega mesta Mojega delovanja in ustvarjanja vidno poslovil, kot Človekov-Sin, hočem zemlji in vsem Njenim prebivalcem zapustiti to Moje spričevalo: Jaz odhajam kot Zveličar, kot Premagovalec in zmagovalec smrti, nazaj v Svoje pra-bivanje, da bi od tam vsem, ki stojijo v resni borbi za večne duhovne dobrine poslal Svojega božjega pomočnika, brez katerega za vas ni mogoč uspeh in izpolnitev! Toda bratje Moji, kako naj Jaz Svoje sveto delo v vas in skozi vas

nadaljujem, če v vas obstajajo še človeška pojmovanja ali predstave o meni, katere lahko vašo notranjost pripeljejo v nemire ali celo dvome? – Vi veste, da sem jaz s svojo prostovoljno žrtvijo zemlji povrnil nazaj, kar sem ji, kot človek bil dolžan. Jaz sem skozi ta Svoj uspeh in izpolnitvijo sedaj duh! Jaz sem to zemljo s tem prestavil v neko stanje, da, kdor si hoče tu iz Mojega večno jasnega zmagovalnega duha voljo in moč prilastiti za slično premagovanje vsega posvetnega v sebi, da se potem tisti, enak Meni, lahko naredi neodvisnega od vsega zemeljskega! Da, še več: Enako, kot mora meni vse zemeljsko služiti in Mi biti podložno, tako naj bi se tudi vsakemu zmagovalcu v služenju vse podredilo, kar ta zemlja še poseduje kot svojo lastnino!

5 Bratje Moji! Kar vam Jaz v tej uri dajem s tem, je več, kot dajejo nebesa, je več, kot je kdajkoli kakšen človek dojel! Samo vam in vsem tistim, ki bodo, kot otroci in vendar v sebi kot popolni, naj bo razodeto, kakšno darilo Jaz zapuščam vam in skozi vas Zemlji, da, celo vsem svetovom v neskončnem prostoru! Vendar počakajte še v globoki tišini skupaj, dokler ne boste čutili, da ta Moja v zadnji uri vam namenjena beseda izpričuje svoje lastno življenje v vas in, da vaša živa ljubezen do Mene potem tudi zadnjo iskrico o Človekovem-Sinu spremeni v Božjega-Sina. Potem bo prišla ura, ki bo enako, kot blisk, Moja beseda skozi vas osvetlila noč. (Op. Noč ustreza vesplošni nevednosti o duhovnih dogodkih Človekovega-Sina, mrak pa ustreza sebičnim in hudobnim namenom.) In, kjer bo ves mrak na daleč osvetljeno sporočilo, da Jaz živim, kot večna resnica! Vendar nič več življenje iz Mene, temveč življenje v vas in iz vas! Kaj pa bo to Moje življenje v vas pomenilo, naj kmalu izve ves svet! In če se bodo uprle vse mračne sile in združile vse svoje moči, da bi vas pripravile k molčanju, (Op. Mišljene so zlobne sence zasledovanja Kristjanov.) naj vas prežari sveta sapica in sveti ogenj, da boste enako kot sonce lahko izlivali obilico luči večne resnice, ki mora vse nasprotnike z lahkoto prepričati, da sem Jaz tisti, ki živi in ustvarja v vas!

6 Glejte na Jeruzalem, mesto mojega trpljenja in Moje velike zmage! Za vso bodočnost je tam zdaj položen temeljni kamen, da lahko postane vsak človek tudi zmagovalec nad svojo smrtjo (Op. Svojim notranjim duhovnim spanjem ali smrtjo.) in vstajanjem v novo življenje! Kajti nisem vas najel, da bi umrli Zame, temveč za nebeško življenje! Živeli naj bi za Mene! Živeli le iz Moje bogate obilice milosti, da bo Moje sveto-veliko življenjsko delo v vas našlo nadaljevanje! Bodite še v vsej tišini povezani z Mojim duhom, dokler vam obljubljeni pomočnik – Sveti duh – kot ognjena moč za vse dobro in plemenito ne bo postal vaš delež! Zato vas še naprej blagoslavljam! In Moja velika ljubezen do vsega človeštva naj vam postane vedno bolj zavestna, da boste postali blagoslov za vse. – Amen!”

7 Tako je govoril Mojster za naše notranje najgloblje življenje!« je ganjen zaključil Peter.

8 Vse je premagalo praznično molčanje ob teh velikih odkritjih Božje ljubezni v teh poslovilnih besedah.

9 Nato je Peter še dodal: »V svojem srcu občutim vedno večjo srečo in veselje biti od Njega izvoljen in postati tudi rešitelj za naše soljudi, kot je bil On sam naš Rešitelj in Odrešenik!« in se nato potegnil čisto v svoj notranji svet. – »Toda poslušajte vi bratje, kaj sem jaz v sebi spoznal in občutil,« je čez nekaj časa počasi zopet nadaljeval, njegove oči pa so se svetile v posebnem lesku: »Uvidel sem, da nam Mojster ni mogel povedati nič nadaljnega o vseh čudovitostih notranjega življenja, ker je moral nositi račune naše nevere – in naše ozke in kratkovidne pojme o Božanstvu! Toda zdaj gledam v večno krasoto našega Božjega Očeta, ki se je predstavil v takšno nebeško stanje, da smem v sebi najti vse tisto, kar so Njegova usta morala še zamolčati!«

10 In od znotraj vedno bolj razžarjen je obrnil Peter svoj obraz proti nebu in zaklical: »O Ti čudoviti Jezus, končno si tudi Ti osvobojen in odrešen v meni od pritiska, ki ga je izvajal zakon na Tebi! (Op. Zakon božjega reda, (Luč spoznanja) ki ga človek ne sme sprejeti od zunaj več škode!, kot ga lahko sprejme vase, da s tem njegova prosta notranja rast ne trpi! Toda od znotraj navzven se smemo sončiti v polni luči Njegove resnice!) Šele sedaj smeš živeti in delovati v nas skozi to od vsega zunanjega sveta odrešeno ljubeznijo Svojih otrok, ki so svoja srca zgradili za Jeruzalem in svojo ljubezen za tempelj v katerem lahko prebivaš in za oltar, kjer hočeš uživati žrtev ljubezni Svojih otrok!«

11 Nato se je počasi zopet obrnil proti bratom in zaklical: »Poslušajte to vi vsi. Ni se On dvignil proti nebu, temveč so se nebesa spustila k nam navzdol in sprejela v svojo pra-sredino zopet ljubezni najsvetejše in posvečeno bitje! V vseh nebesih bo raslo hrepenenje tega večnega svetega Boga doživeti tudi kot Očeta! **Toda samo iz te zemlje se bo lahko zgodila izpolnitev takšnega hrepenenja!** Kajti ti, Ti naš jezus, Ti naš bog in naš Oče se vendar ne moreš vrniti popolnoma nazaj v Svojo pradamovino, ker Te še veže ljubezen za vse zablodele, katerim je ta domovina še zaklenjena! Zato torej Tvoja prošnja nam:«Pustite Me živeti v vas in nadaljujte Moje delo v Mojem večnem duhu ljubezni!«

12 Peter je obmolknil obrnjen globoko vase, njegovo obličje pa se je svetilo v odsevu čudovito obsijanega miru! Z globoko pobožnostjo so ga si gledali, - takšnega Petra še nihče ni videl, niti slišal! Ursus je bil pri teh odkritjih, ki so prihajala iz Petrovega najglobljega notranjega srčnega življenja tako vnet od delovne moči duha, da je odšel

k Petru in rekel: »Da Peter, sedaj dojemam vaše veselje! Tvoje besede so mi prodrle globoko v srce in obudile nekaj, kar si nebi nikoli drznil izgovoriti, in sicer: Ta Jezusov vnebohod nam je sicer vzel upanje, da bi še kdaj prišli v osebni stik z Gospodom, zato pa nam je razodel Gospod in Mojster, da sedaj ne pozna nobenega drugega hrepenenja, kot prebivati v nebesih, ki jih bodo opremili Njegovi otroci tukaj v zemeljskem življenju za Njega, to je v svojih lastnih človeških prsih! Ali povedano z drugimi besedami: Ta njegov vnebohod pomeni za mene vploditev duha Njegove osebnosti v moje srce!«

13 Po kratkem odmoru je Ursus nadaljeval: »Občutim tudi v sebi, kot v najjasnejši luči: Da se človek sedaj ne bi izgubil v hrepenenju po Mojstru in visel na vsemogočnih željah, ki mu ne morejo koristiti za njegovo duhovno dopolnitev, zato se je tako vidno in nepreklicno ločil od nas! On hoče, da Ga iščemo in potem najdemo v našem lastnem notranjem svetu! O Ti čudoviti Bog in Oče! Ti okrepi mojo ljubezen! – Oddalji moje še zemeljske pojme, da se bom naučil pravilno dojemati Tvoje silno in sveto ljubezen do nas majhnih človeških otrok. Pusti, da postanem čista ljubezen, da boš tudi Ti v meni občutil nekaj od te blaženosti, kot si Ti meni pripravil blaženost Tvoje ljubezni!«

14 In z globokim vdihom je še dodal: »Amen!«

15 Tedaj pa je vstal brat Johannes in rekel vsem: »Le redko je neki človek Gospoda tako dojel, kot i, brat Ursus in redkim bo dana milost, gledati tako globoko v ta nova nebesa, ki jih Njegova neizmerna ljubezen za nas vse v naših srcih že dolgo drži v pripravljenosti! Še večje pa, kot ta milostni dar je to, če ti to notranje življenje iz duha Njegove odrešenjske ljubezni znaš postaviti navzven in lahko v pravem bratskem duhu vse ljudi z njim okleneš! To je zaradi tega večja, ker takšna vdana in službujoča ljubezen želi vsem ljudem nekaj nadomestiti, kar smo mi danes videli izginiti proti nebu. Mojster, ki nam Svoje zaupanje in Svojo pomoč noče odvzeti, nas bo pri takšnih nalogah gotovo vodil in usmerjal. Njegove besede naj bodo sedaj naše bistvo, naše življenje, naše sidro in življenjski temelj! Potem se bo Njegova beseda združila z našim življenjem! In Njegove besede bodo pričale svoje življenje v nas! In šele v tem združenju bomo doživeli čudovitost našega Očeta in smeli sprejeti od obilice Njegove luči v nas, kolikor naša ljubezen že zmore dojeti! Potem bodo tudi naše besede delovale in prižigale življenje in drugim dajale obstoj in zaupanje! On sam bo potem središče mojih nebes in gospod v mojem notranjem svetu!«

16 Po kratkem odmoru je Johannes nadaljeval: »Glejte, kmalu se bomo morali ločiti! Vsak se naj vesel vrne nazaj v njemu zaupani delovni krog! Toda povezani ostanemo za vse čase, ker Mojster s svojim odhodom od nas zdaj vsem nudi najčudovitejše

milostno sredstvo, da smemo živeti v Njem, dokler nam je Njegova ljubezen samo vzor, hitimo za tem blaženim notranjem življenjem! Ko pa bo Njegova ljubezen v nas obujena za življenje, potem bo on živel v nas in mi bomo živeli iz Njega! O človeštvo – dojemite ta čudež! Amen!«